

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 379 • CENA 51,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
6. januar 2006.

NEUSPEŠNA OTMICA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

379

Frenk Larami

NEUSPEŠNA OTMICA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 379

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

THE BANNERMAN WAY

Recenzija i adaptacija

Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 28. XII 2005.

Tržište: 6. I 2006.

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (05)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. - 1972, br. 1 -. - Novi Sad : Marketprint,
1972-, - 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d. o. o. , Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – THE BANNERMAN WAY

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Uvreda je bila pažljivo sračunata i sadržala je čudnu mešavinu drskosti i izvinjenja. Naime, Dok Holidej je do tog zaključka došao tek kasnije, kada je pažljivo razmislio o svemu. Što se reakcije na samu uvredu tiče, ona je bila beskompromisna: morao je da odgovori i zaštititi crnokosu lepoticu Emiliju Kemberli koja je bila u njegovom društvu.

Nalazili su se u velikoj dvorani restorana „Zlatna kašika“, na uglu ulice Konfederacije u Ostinu, za tu priliku uspešno adaptiranoj u improvizovanu pozorišnu salu u kojoj je izvedena Šekspirova predstava „Mnogo vike ni oko čega“. Ovu komediju izvela je, kako je u najavi rečeno, „pozorišna trupa koja je došla pravo iz Londona“, mada je Holidej u njihovom govoru prepoznao vešto prikriveni jenkijevski akcenat. No, tada je bilo uobičajeno da organizatori takvih predstava bez pardona najave glumce iz prekomorskih zemalja nadajući se da će tako povećati broj gledalaca.

Ali, ako se ta mala prevara ostavi po strani, Holidej je morao da prizna da je predstava bila vrlo dobra, tako da su Holidej i Ema uživali u glumi, ali i u izvanrednoj scenografiji koja je napravljena uz mnogo truda.

I publika je bila veoma pristojna i svečano odevena za tu priliku, mada je Holideju bilo dosta toplo u tamnom sakou pripijenom uz telo i belo košulji zakopčanoj do grla. Naravno, bez obzira na priliku i elegantnu odeću, Dok se nije odvajao od svoga kolta sa drškom od slonovače koji se jasno ocrtavao ispod sakoa. Zbog toga mu je pauza između činova dobro došla, jer je zajedno sa Emom poput ostalih izašao u predvorje, a onda joj predložio da se odšetaju do šanka u blizini i popiju neko piće.

Ema je bila izrazito visoka za ženu, vitke figure, ali primamljivih ženskih oblina: sa svojom bujnom crnom kosom sakupljenom u punđu, zelenim očima i u haljini od mrkog pliša izgledala je zaista zanosno. Za trenutak se podigla na prste i pogledala preko glava žena i muškaraca.

– Tamo je prilična gužva, Dok. Bolje da to učinimo kada se predstava završi.

On se osmehnu i uze je ispod ruke.

– Bojim se da će tada gužva biti još veća, draga. Osim toga, mislim da će većinu prisutnih za šankom biti veoma teško ponovo poterati u salu.

Ema se glasno nasmeja.

– Hajde, ne preteruj! Predstava je prilično dobra!

Dok joj je uzvratio:

– Jeste, Ema, priznajem da nije loša. Pre nekoliko godina gledao sam je u... Hej, pazite kuda idete, amigo!

Prekinuo je razgovor sa Emom u polovini rečenice, jer ju je neki čovek u sivom sakou prolazeći gurnuo u rame. Podigao je glavu i osmotrio grubijana čije je lice bilo nekako prostačko, a brada puna sitnih ožiljaka. Kosa mu je bila duga i namazana briljantinom, a kravata aljkavo olabavljena preko otkopčanog okovratnika na čijoj se unutrašnjoj strani videla prljava linija. Čovek je u trenutku ustuknuo korak unazad i pažljivo odmerio Holideja.

– Čekam da čujem izvinjenje – rekao je ovaj mirnim, ali odlučnim glasom.

Zapazivši tvrdoglavu rešenost u njegovom pogledu, Ema pokuša sa smanji napetost. Zato mu je lagano spustila ruku na podlakticu.

– Dok, nemoj, sve je u redu – kazala je tiho ne želeći da pokvari zaista divno veče. – Uverena sam da je to bilo sasvim slučajno.

Ljudi koji su se našli u blizini sada su zastali i bez reči ih posmatrali. Dva čoveka grubog izgleda stajala su u blizini i zainteresovano posmatrala prizor; sa njima su stajale dve žene od kojih je jedna nosila drečavo zelenu haljinu, bila prosto pretrpana jeftinim nakitom, dok su joj se na vratu i dekolteu mogle primetiti brojne pege.

Nekoliko elegantnih posetiteljki malo dalje od njih sa negodovanjem je komentarisalo ponašanje nepoznatog sa zalizanom crnom kosom.

No, on za to uopšte nije hajao. Prešao je pogledom od Holideja do Eme, a onda se lako poklonio savijajući se u struku.

– Izvinjavam se, dugonoga – promrmljao je pomalo podsmašljivo. – Ali, prolaz si zatvorila svojom zadnjicom.

Predvorjem je prostrujao tih žagor, jer su svi shvatili da bi te reči mogle biti izazov. Naime, iako je formalno izrečeno izvinjenje, ono je sadržalo jednu vrstu dodatne uvrede na koju se moralo reagovati.

Ema je još jače stisnula Doka za ruku, no, ovaj je nije ni pogledao. Lagano žmireći netremice je posmatrao drskog nevaljalca.

– Je li to dovoljno, amigo? – upitao je neznanač prezrivo iskrivivši usne kao da je bio spreman na još jedan izazov.

– Naravno da nije – odvratio je Dok hladno, lagano skidajući Eminu ruku sa podlaktice. – Dakle, prijatelju – nastavio je gotovo nehajno – sada ćete morati da se izvinite kao što to dolikuje džentlmenu. Ako nećete, odmah idemo napolje, na ulicu.

– Dok, pusti, uopšte nije važno...! – šapnula mu je Ema.

– Ne, ne, veoma je važno, draga! – suprotstavio joj se odlučno, što je bilo sasvim prirodno. Naime, svi koji su ga poznavali znali su da Holidej nije od onih ljudi koji traže kavgu, ali još manje onaj koji bi oprostio uvredu. Osim toga, u ovom incidentu bilo je nečega što ga je posebno navodilo na oprez. Njegov instinkt mu je govorio da čovek koji je tobože naleteo na Emu

ovde nikako ne pripada i još gore... da ga je namerno izazvao.

– Dakle, slušam! – obratio mu se nervozno.

Čovek se iskezi.

– A šta ako ti kažem da ideš dođavola, Holideje?

Dok se trže. Znači, njegove slutnje bile su potpuno tačne. Pored toga, ovaj čovek ga je odnekuda poznavao. Sada mu je incident još jače počeo „mirisati“ na zamku. Pomerio je rukom Emu pri čemu mu se otkopčao sako otkrivši nisko pripasan opasač na bedru.

Čovek je nervozno ustuknuo unazad plašeći se da Holidej odmah ne potegne. Ipak, prilično trapavim pokretom je zavukao ruku ispod sakoa i odatle izvadio kolt sa kratkom cevi koji se obično nosio negde ispod pazuha. Žene su zavrištale, a u predvorju je nastala besomučna trka, jer su svi hteli da se sklone na sigurno pretpostavljajući da će doći do sukoba.

Shvativši u magnovenju šta mu predstoji. Dok je Emu snažno odgurnuo u stranu i odmah zatim se munjevito mašio kolta. Već sledećeg trenutka njegovo oružje je planulo. Udar kuršuma odbacio je neznanca na ljude koji su iza njegovih leđa trčali, vrištali i gurali se. Odnekuda je doleteo još jedan pucanj i Dok oseti dodir vrelog vazduha na obrazu; ne oklevajući ni trena hitro je kleknuo i opalio ka stepenicama, tačno prema mestu odakle je kuršum doleteo. Metak iz njegovog kolta odbio je komad drvenih stepenica, dok su se dvojica u dugačkim sakoima uplašeno

lecnula i nekako uvukla glave u ramena.

Holidej se bacio u stranu i zapucao prema njima; udar teškog kuršuma digao je jednog od dvojice napadača i bacio ga na ogradu stepeništa. Drugi se uplašeno obazreo oko sebe i potrčao na sprat. Naravno, ne časeći ni časa, Dok je pojurio za njim grčevito se probijajući kroz gužvu.

Kada je stigao do vrha, u pravo vreme se bacio preko hodnika, jer su mu dva hica baš zazviždala pored uha. Nošen inercijom, nastavio je da se kliže po uglačanom podu neprestano pucajući. Bio je veoma brz i priseban što mu je omogućilo da jednim hicem ipak „zakači“ begunca baš u trenutku kada se spremao da izađe na spoljne stepenice.

Naime, pogođeni neznancem se za trenutak zaljuljao, a onda se ipak okrenuo prema njemu. Izgledalo je kao da hoće nešto da kaže, ali usta su mu se samo bezglasno pomerila. Pokušao je da podigne kolt, ali to je bio suviše težak zadatak pošto je već u narednom trenutku pao kao pokošen.

Dok uzdahnu i pođe prema vrhu stepenica na čijoj ogradi je visilo telo drugog neznanca. Lagano, bez reči, gurnuo ga je da padne na pod, jer je prizor bio veoma neprijatan. Čim je čovek pao, ljudi su počeli da se skupljaju oko tela i tiho komentarišu.

Za to vreme, Dok je iz oružja izvadio prazne čaure. Zamenio ih je punim i polako sišao u prizemlje. Tamo je vladala poprilična gužva, pošto su svi želeli da vide i čuju šta se desilo. U tom mnoštvu nije video Emu, ali nije pošao

da je traži pošto je ugledao kako mu prilazi gradski šerif, Lu Kostin. Bio je visok i vitak gotovo kao Dok, ozbiljan i pomalo namršten.

– Oduzeću vam revolver, Holideje! – dobacio mu je oštro.

– Ne, naravno da nećete! – odvratio je Dok i stavio oružje u futrolu. Čim je podigao glavu, i nehotice se osmehnuo ugledavši svog dobrog prijatelja Ronija Blajna koji je radio kao portir kod „Teksaške ruže“. Bio je to omleni, snažan čovek, izuzetan prijatelj, vrlo pouzdan i hrabar. Probivši se kroz krug okupljenih gledalaca, namignuo je Doku, a onda se okrenuo prema šerifu:

– Ima još jedan koji je stradao, Lu. Izgleda da je pao sa stepenica.

No, Lu Kostin se nije odmah „upecao“:

– I ovo je vaše delo, Holideje? – upitao je nervozno.

– Tako nekako – odvrati Dok mirno.

– Mogu li znati šta se desilo?

Holidej je ponovo pogledao Blajna, a onda klimnuo glavom.

– Mislim da je bila nameštaljka, klopka. Ubeđen sam da su hteli da me ubiju; jedan mi je uvredio devojkicu tako da sam odmah morao da tražim zadovoljenje ili ga pozovem napolje. To sam i učinio, a on je posegnuo sa revolverom. Morao sam da pripucam i na svu sreću – pogodio. Onda su ova dvojica pripucala na mene, što je verovatno bio deo prethodnog dogovora. Morao sam da ih učutkam i to sam upravo učinio.

– Poznaješ li nekoga od njih? – zapitao je Blajn.

Holidej odmahnu glavom.

– Mada sam imao malo vremena da im vidim lica, mogu da kažem da ih uopšte ne poznajem. Ipak...

– Vi ste potpuno ludi! – prekide ga šerif Kostin nezadovoljno. – Da počnete pucjavu na ovakvom mestu! Zna-te koliko je nevinih moglo da strada?

Holidejevo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– Mislim da ste u pravu, Lu. Samo, to nije moja krivica. Sada sam siguran da mi je neko postavio zamku. Naime, onaj čovek koji je počeo sa uvredama nije običan posetilac pozorišta i svečano odelo mu ne leži. Kada bolje razmislim... ni njemu ni njegovim saučesnicima. Verovatno su nekako znali da ću doći ovamo i unapred se pripremili.

Kostin ljutito otpuhnu dim.

– Izgleda da čovek kao vi ima mnogo neprijatelja – dodao je ogorčeno. – Dalje, hoću da kažem da je ovo ozbiljan incident, Holideje. Glas će sigurno stići i do gradonačelnika i zaista ne znam kako će reagovati.

– Ne zaboravite da je sve smišljeno s nekim ciljem – dobaci mu Roni Blajn. – Mister Holidej je učinio pravu stvar kada je hteo da zaštiti damu koju su namerno vređali. Uzgred budi rečeno, gde je sada ta gospođica?

Holidej slegnu ramenima i zabrinuto pogleda preka glava ljudi koji su ga okruživali.

– Ostavio sam je negde blizu ulaza u predvorje – odvratio je. – Ema! – povikao je zabrinuto. – Ema, možeš li doći ovamo?

Gomila je glasno zažagorila i svi su se okrenuli prema mestu u koje je gledao Holidej, malo podignut na prste i namršten jer nigde nije mogao da vidi Emu. Iako se trudio, nije video njenu haljinu od mrkog pliša, bujnu kosu zakačenu u punđu češljem od kornjačine kore koji joj je nedavno doneo iz Meksika.

Malo je sačekao, ali Ema se nije pojavila.

– Verovatno je otišla kući, jer je ovo za nju bilo naporno i razočaravajuće – rekao je i glasno se obratio prisutnima. – Da li je neko video kada je gospođica Kemberli otišla?

Naravno, niko je nije video, što i nije bilo neko čudo, jer je za vreme pucnjave vladala opšta gužva u kojoj je svako mislio samo na svoju kožu. Nekoliko trenutaka je grčevito razmišljao, a onda se obratio Blajnu.

– Roni... ovamo smo došli kolima, njenim kolima... Hoćeš li da pogledaš da li su još uvek ispred pozorišta.

Zbog prijateljevog tona Blajn se i nehotice lecnu.

– Naravno da hoću, Dok. Nego... imaš li nešto posebno na umu?

– Idi samo i proveriti da li su kola još uvek tu – ponovio je Dok, popeo s jedno dva stepenika i naslonio se na kuršumima izrešetanu ogradu. Preleteo je pogledom preko glava ljudi koji su žagorili, a lice mu je dobilo ozbiljan, pomalo tvrd izraz.

Kostin mu priđe.

– Šta se ovde, u stvari, događa, Holideje? Šta to radite?

Dok nije odgovorio. Samo je stegnuo ogradu stepeništa tako grčevito da su mu zglobovi na rukama pobeleli; čuteći je i dalje nastavio da posmatra i „proučava“ svakog pojedinačnog posetioca.

– Do vraga, koga to tražite? Zar ne mislite da je devojka napustila prostoriju čim je počela gužva?

Holidej glasno uzdahnu.

– Ona nije ovde, to znam. No, stvar je u tome što tu nije i nekoliko drugih osoba koje sam primetio na pauzi. Zapazio sam ih baš zbog toga što mi se nisu činili kao pozorišni gledaoci i što su nekako odudarali od sveukupne atmosfere. Prvo sam mislio da preterujem, ali sada više nisam siguran...

– Kola nisu tamo, Dok! – doviknu mu Blajn u tom trenutku.

U predvorju zavlada tišina. Sve oči bile su uprte u Holideja.

– To još uvek ništa ne znači – dobaci Lu Kostin. – Verovatno je bila veoma uzrujana i brzo istrčala... Ah, pretpostavljam da je sada već kod kuće!

– Nadam se da ste u pravu, Lu – dobaci mu Dok silazeći niz stepenice i uputivši se porema ulazu.

Šerif ga uhvati za ruku.

– Čekajte malo! I ne pomišljajte da sada odete, mister! Ja moram da pokupim sve podatke, među kojima i vašu izjavu...

– Kasnije, Lu, kasnije... – odvrati Holidej, pažljivo sklanjajući šerifovu ruku. – Sada nemam vremena.

Ovaj krenu za njim.

– Dodavola! Znaate da moram da obavim svoju dužnost!

– Onda je obavite. Ovde ima sigurno stotinak ljudi i bar polovina vam može ispričati svoju verziju onoga što se desilo. Počnite sa prikupljanjem njihovih izjava, šerife. Garantujem da će vam to uzeti bar nekoliko dana.

Rekavši to, Holidej ubrza korak žureći prema izlazu gde ga je čekao Blajn. Usput je čuo kako vlasnik restorana nešto govori o odšteti i neredu koji je napravljen, ali nije hteo da se zadržava. Nekoliko trenutaka kasnije, on i Blajn zakoračili su u tamnu noć.

– Šta sada misliš, Holideje? – upita ovaj tiho.

Dok pogleda svoga prijatelja pogledom koji je ovoga potpuno zaprepastio. Naime, bilo je to nešto što on nikada do sada nije primetio kod odvažnog i poslušnog Doka. U tom pogledu bilo je iskrene zabrinutosti, krivice i... straha. U stvari, tu bi reč „strepnja“ više odgovarala, pomisli Blajn zabrinuto. Iako je znao za Dokova osećanja prema Emi, ipak ga je ova prijateljeva reakcija pomalo iznenadila.

– Mislim da su me vrebali, Roni – odvrati on tiho. – Zamka, to je to... Ne znam zbog čega, ali najverovatnije su hteli da me srede – dodao je i pogledao niz ulicu prema silueti jedne raskošne kuće na brdu. – Nadam se da ćemo je naći tamo – kazao je muklo.

Blajn nabra obrve.

– Ne misliš valjda da je...? Oh, bože! Zar misliš da je sve bilo aranžirano? I da je Ema...?

– Ne znam, ali dobro nije, Roni. Očigledno je trebalo da se razdvojim od Eme, a onda...? Ko zna? Možda nije

trebalo da pucam nego da onog što ju je vređao nekako izvedem na ulicu... Možda bi me ubili, a možda i ne. Ona bi ostala sama, pa bi mogli da je šcepaju...

Blajn nabra obrve.

– Misliš da su je oteli?

Dok slegnu ramenima.

– To je ono čega se plašim, Roni.

– Do vraga, druže, ne budi tako zloslutan. Sačekaj da odemo do njene kuće i utvrdimo činjenice. Možda su imali sličan plan, samo si ga pomrsio. Sigurno nisu ni sanjali da ćeš likvidirati trojicu...

– To jeste, samo... Mislim da su ta trojica imala zadatak da se pozabave sa mnom, dok su se drugi koncentrisali na Emu.

Blajn se nakašlja.

– Dosta nagađanja. Hajdemo do Eme što pre! Tek onda ćemo znati šta nam je činiti.

Dok stisnu vilice i odlučno klimnu glavom. Trebalo je bez oklevanja stići do Emine kuće. Pridružio se Blajnu bez reči, dok mu je želudac stiskao hladan grč mučnine.

*

Ema nije bila u svojoj sobi niti ju je bilo ko od posluge video kada se vratila. Holidej je pokušao da deluje neobavezno i ne unosi paniku, plašeći se da bi neka neproverena i nepovoljna vest mogla stići do njenog oca, bogatog bankara Endrjua Kemberlija koji je uz to bio i srčani bolesnik.

Nešto kasnije, Dok i Blajn našli su se u sporednoj ulici iza bankareve kuće.

– Pa, dragi moj – dobaci Roni Doku, mrsko mi je što ću to morati da kažem, ali možda se desi da si apsolutno u pravu. Pucnjava je bila samo klopka koja je trebala da te odvoji od Eme. Jedino što nisu verovali da ćeš srediti trojicu. Nego... šta sada da radimo?

Dok slegnu ramenima.

– U svakom slučaju, nećemo ništa reći njenom ocu.

– Naravno. Ali...

– Znam, Roni, znam. To može da bude veoma kratko. U suštini, od gospodina Kemberlija ne sme bilo šta da se sakrije.

– Slažem se – uzdahnu Blajn. – Oh, ne bih voleo da budem na mestu nekoga ko će mu to saopštiti.

Dok se namršti.

– Kada dođe trenutak to ću učiniti ja pošto sam bio sa njom... Naravno, neće mi biti nimalo prijatno... Nego, kako bi bilo da mi pokušamo sami, Roni? Imaš li nekog pouzdanog ko može da nam pomogne?

– Naravno. Radi se o Miltu i Bobu koji su „čistači“ u restoranu „Kod male Mod“. Obojica su mi privrženi i pouzdani, sposobni su momci i, a povrh svega su mi i veliki dužnici. Znači, uradiće sve što budem tražio.

– To je u redu. Od kapetana rendžera ću pokušati da dobijem nekoga za operaciju traganja. Učiniće mi kada čuje šta je u pitanju, a njegovi ljudi znaju da drže jezik za zubima.

– U redu. Ali šta treba da radimo?

– Da u tišini pretresemo grad, to jest, ceo Ostin, prijatelju. Trebalo bi početi od okoline pozorišta. Možda je neko nešto video...

Roni se nakašlja.

– One osobe za koje si rekao da su se nalazile blizu vas i odudarale od ambijenta... Da li si ih nekada ranije video, Dok?

– Mislim da nisam, mada... Čini mi se da mi je ona nakindžurena devojka u smaragdno zelenoj haljini poznata. Zapazio sam da je pegava, jer je imala jako otvoren dekolte... Raspitaćemo se o njima, iako se može ispostaviti da nemaju nikakve veze sa događajem i da su pobjegli čim je počela pucnjava. Uostalom, dosta njih je pobjeglo kada je zagustilo.

– Da i za to ih ne možemo kriviti. Nego, da krenemo, Dok. Ja ću pronaći Milta i Boba, dok ti odeš do kapetana rendžera i vidiš za pomoć. Ne brini se, ubeđen sam da ćemo je naći.

Živu i zdravu, dodao je Holidej u sebi, živu i zdravu. Naravno, čovek njegovog iskustva nije imao iluzija da će se sve lako rešiti. Ako Emu ne nađu kod kuće, onda je u pitanju otmica. Kratko je uzdahnuo znajući šta joj se sve može desiti. Odmah je pomislio da bi motiv za tako nešto bio novac, jer je njen otac bio izuzetno bogat čovek. No, kada je malo bolje razmislio, zaključio je da u obzir mogu doći i politički motivi.

Naime, Endrju Kemberli je bio član Senata države Teksas i to jedan od najuticajnijih. Nedavno je pokrenuo kampanju za reviziju investicionih projekata sa sumnjivom pozadinom, insi-

stirajući na čistim i kvalitetnim poslovima. U svakom slučaju, bilo koji razlog da je bio u pitanju, život Eme Kemberli bio je u velikoj opasnosti. Ako je zaista u pitanju otmica, onda kidnaperi neće dozvoliti da ostane živa.

*

Noć je prošla bez uspeha i Holideja je počelo da obuzima očajanje. Uspeo je da se dogovori sa kapetanom rendžera, tako da je u toku noći veliki broj ljudi pretresao grad u najvećoj tajnosti. Sva ispitivanja obavljena su nenametljivo i bez prisile, jer se nije smelo dopustiti da se vest pročuje i grad alarmira.

Holidej je cele noći radio sam, povremeno obilazio rendžere i raspitujući se o rezultatima. No, odgovor je uvek bio isti... Nije bilo ni traga od Eme, niti bilo kakve informacije ili putokaza koje bi ukazivale šta se sa devojkom desilo.

Onda je u jednom od saluna slučajno naišao na čoveka koji je prolazio pored pozorišta baš u trenutku kada je počela pucnjava. U prvom trenutku je pomislio da je to deo predstave, ali je ipak zastao na minut. Kako je rekao Holideju, već u sledećem trenutku je ugledao grupu ljudi koja je istrčala napolje i kako mu se učinilo, okružila jednu osobu. „Učinilo se kao da žele da je zaštite od nekoga ili jednostavno, pridrže“.

– Rekli ste „nju“? – dodade Holidej brzo. – Jeste li sigurni da je bila žena?

Već dobro podnapit, čovek je slegnuo ramenima, sve manje zainteresovan za Dokova pitanja. No, Holidej je ovaj nedostatak interesovanja nadoknadio tako što je za sto doneo punu bocu viskija.

– Pa... izgledalo je da je to neka žena. Imala je na sebi nešto crvenkasto... nešto mrko...

– Možda boje kestena...? – upita Dok žurno.

– Pa... tako nekako. Možda je u pitanju... tako... nešto kao tamni kesten. Znaš, mister, svi oko nje su se čudno gurali – dodao je i zadovoljno rukom pogladio bocu. – Tako... kažem ti... svi su se nešto gurali, a ja sam žurio na sastanak sa bratom koji...

– Da li ste videli kuda su otišli? – prekide ga Dok obuzdavajući nestrpljenje.

Pijanac otpi dobar gutljaj i slegnu ramenima.

– Nisam, mister. Samo sam pomislio da im je unutra dosadno i da su krenuli kući. Stvarno nisam obratio pažnju...

Opet ćorsokak, pomisli Holidej razočarano. Shvatio je da više nema smisla postavljati pitanje, jer neće dobiti nijedan odgovor. Uostalom, nije bilo čvrstih dokaza ni da je osoba koju je ovaj čovek video kako stoji okružena ostalima baš Ema. Ipak, verovatnoća za tako nešto bila je stvarno velika... Osim toga, čovek je dodao da mu se učinilo da je jedna žena iz te grupe na sebi imala smaragdnazelenu haljinu.

Prvi predznaci zore bojili su nebo na istoku sivkasto-plavim tonovima. Dok Holidej se vratio u hotel i tamo zatekao

Ronija Blajna koji ga je strpljivo čekao. Samo jedan pogled na prijateljevo lice bio mu je dovoljan da zaključi da ni Blajn nije imao nikakvog uspeha.

– Izgleda da ćeš morati da obavestiš starog? – dobacio je Roni umesto pozdrava.

Holidej klimnu glavom.

– Da. To mi je sada prvi zadatak – rekao je nekako muklo. – Hvala ti što si mi pomogao, prijatelju, ali sada treba da se odmoriš pred poslepodnevnu smenu. Vidimo se kasnije, stari – dodao je sa uzdahom, namestio šešir i uputio se ka jednom od otvorenih restorana. Tamo je ćutke popio kafu, a onda lagano krenuo prema luksuznoj kući na brdu.

Posle ko zna koliko vremena osetio je nedostatak samopouzdanja i to ga je strahovito zabrinulo.

*

Endrju Kemberli bio je jedan od najuglednijih finansijera u državi Teksas i možda jedan od najbogatijih ljudi na Divljem zapadu, sve do Pacifičke obale. Njegov visoki položaj u svetu novca doneo mu je, kao što to često biva, i određeno mesto u svetu politike. U svom dosta burnom i nimalo lakom životu imao je dosta teških trenutaka koji su mu ozbiljno narušili zdravlje, tako da je sada, kada je praktično imao sve, bio ozbiljan srčani bolesnik koji je morao da vodi računa o svojoj ishrani kao i o celokupnom načinu života. Pošto je veoma rano ostao bez žene, veli-

ku utehu imao je u kćerci Emiliji, devojci izrazite fizičke lepote, lucidnog duha i izuzetnog karaktera. Ova lepotica bila je prilično svoeglava i uz to veliki individualista; zato nije ni čudo što se baš ona zainteresovala za Doka Holideja, „crnu ovcu“ u visokom društvu. Naime, čovek koji je kao mladić napustio raskošan dom bogatih roditelja i posvetio se pustolovnom životu nije bio baš rado viđan u takozvanim „otmenim krugovima“. Zbog toga je Emini vezu sa njim bogati bankar na početku doživeo kao ozbiljan udarac svim njegovim nastojanjima da za kćerku nađe bogatog muža i obezbedi joj sigurnu budućnost. Bio je razočaran i zabrinut, ali, znajući svoju jedinicu, nije se ni usudio da se meša. Ali, vreme je prolazilo i on se, malo-pomalo počeo da navikava na ovaj izbor svoje kćeri. Posle mesec-dva, zaključio je da Dok Holidej i nije tako loš izbor, jer je bio pametan, obrazovan i hrabar. Naravno, po bankarevom mišljenju, trebalo ga je samo „malo preusmeriti“ što je dao sebi u zadatak. Zato je nastojao da prema Doku bude ljubazan i predusretljiv, a vrata njegove kuće bila su mu uvek otvorena.

Zbog toga se sluga nije ni začudio što je toga jutra Holidej došao veoma rano i tražio da odmah vidi bankara. Čovek je samo klimnuo glavom, uveo ga u salon i požurio da probudi Kemberlija. Posle desetak minuta, ovaj se pojavio na vratima ogrnut kućnim ogrtačem, vidno trom i sanjiv.

No, kada mu je Dok najpažljivije što je mogao saopštio da je Ema najvero-

vatnije oteta, Endrju Kemberli se vidno trgao i uhvatio se za levu stranu grudi. No, ipak je odmahnuo rukom kada je Holidej pošao prema njemu.

– Ne, ne... sve je u redu – rekao je tiho. – Samo me je malo štreknulo, Holideje. Nego... pretpostavljam da ste apsolutno sigurni u to što kažete...? I da li je već nešto preduzeto?

– Potraga je već u toku. Pomažu mi neki dobri prijatelji i izvestan broj rendžera. Pretpostavljam da je u sve na neki način uključen i Lu Kostin, mada mislim da je to samo zbog želje da me vidi kako ću stradati, odnosno kako ćete me vi optužiti za nestanak svoje kćerke.

Bankar nehajno odmahnu rukom.

– Gluposti, pa ne mislite da sam toliko naivan? Po onome što sam čuo, bila je to unapred smišljena zamka, Holideje. Ti banditi su verovatno imali i alternativni plan za slučaj da im ovaj propadne. Hmmm... ne treba da se optužujete za ono što se desilo, Dok.

On glasno huknu.

– Ne? A koga drugog da optužim? Ja sam naseo, a Ema je nestala.

– Tako jeste, ali... Pa, vi ste uradili ono što je u tom trenutku bilo logično. Smatrali ste da je Emi nanesena uvreda i reagovali ste onako kako je trebalo. Onaj čovek se mašio pištolja i niko vas ne može osuđivati što ste ga sredili... Njega i ostale... No, dobro, videću sa gradonačelnikom šta može da se učini da vas Lu više ne gnjavi. Ali, nešto drugo sam hteo da kažem.

– Samo recite.

– Pa... mislim da bi trebalo obustaviti traganje.

Holidej stisnu usne.

– Mislite da je opasno?

Bankar stisnu usne.

– Ovako gledam na stvar... Uzmimo kao svršenu činjenicu da su ti prokletnici šćepali moju kćerku i da za to imaju neki razlog. Pretpostavljam da je u pitanju novac odnosno neka vrsta ucene. Prema tome, oni moraju nešto preduzeti, odnosno načiniti prvi korak. Zato ćemo sačekati da se jave i kažu šta žele. Jer, ako bismo nastavili potragu sa mnoštvom rendžera i agenata, stvar bi se kad-tad pročula, zar ne? U tom slučaju bi se oni verovatno uspaničili i tada... bojim se da bi naneli zlo mojoj jedinici.

Holidej se umorno spusti na stolicu.

– Vaš predlog je mudar, mister Kimberli, mada... Mislim da će biti teško sedeti skrštenih ruku i čekati da nešto čujemo o Emi. U stvari... ja to neću moći! Neću biti u stanju da sedim i ništa ne radim, već samo čekam da se oni jave! Naime, ubeđen sam da ćemo se načekati, jer se u takvim stvarima taktizira i ljudi se iznuruju. Takva situacija može trajati dani i ja ne bih mogao da je podnesem. Jednostavno bih poludeo.

Bankar klimnu glavom.

– Razumem vas u potpunosti, ali bi bilo najbolje da se malo smirite, Dok. Zar ne shvatate da joj besciljnim traganjem i jurnjavom po Ostinu možete samo odmoći?

– Ne, vi me ne poznajete dovoljno, mister – odvratila Holidej odlučno. – Ra-

diću sve oprezno i potajno i neću učiniti ništa što bi moglo da ugrozi Emu. Ali samo da nešto radim, samo to! Sto mu gromova, ipak mislim da sam ja jedini i najveći krivac! Zato sada moram učiniti sve što je u mojoj moći i vratiti je što pre!

Ali bankar nije popuštao.

– Zato budite mirni i sačekajte da se jave.

– Do vraga s tim! – promrmlja Holidej ljutito. – Uz puno poštovanje, gospodine, slobodan sam da kažem da vi mirno sedite i čekate. Ja oprezno nastavljam dalje. Ko zna, možda ću natrpati na nešto.

Endrju Kimberli ga odmeri sa zanimanjem.

– Setili ste se nečega što bi moglo biti od pomoći?

– Možda. Računam da bih mogao naći neku polaznu tačku. I znajte, biću vrlo pažljiv.

Bankar počeo da masira levo rame.

– U redu, Dok – složio se najzad. – Ali zapamtite, na kocki je Emin život. Ništa, ponavljam, ništa mi nije vrednije od nje, samo da znate. Prema tome, budite vrlo pažljivi, mladi prijatelju.

Dok klimnu glavom.

– Svakako – odvrati ustajući. – Sada ću vam poslati doktora Bolta.

– Ma... nije potrebno. Kažem vam da mogu i sam.

– Ipak ću ga poslati – dobacio mu je Holidej i već u sledećem trenutku žurno izašao.

Smrknutog lica, zatvorio je vrata za sobom i obrisao znoj sa čela. Duboko

u sebi ni izdaleka nije bio tako samouveren kakav se trudio da izgleda pred bankarom. No, sada nije žele da razmišlja o tome. Ponadao se da u rukama ima početnu nit i bio odlučan da je prati samo ukoliko je postojala i najmanja šansa da negde pronađe Emu.

Želeo je samo to: da utvrdi šta se desilo i pronađe devojkicu živu i zdravu. Posle toga će znati šta treba da radi. Naime, ako Emi u bilo kom pogledu bude učinjeno nešto neprijatno, onda će taj koji je to uradio skupo platiti svoje zločelo.

*

Jutro je već uveliko odmaklo kada je Holidej izašao iz mrtvačnice praćen visokim mršavim čovekom čiji prsti su bili umazani štamparskom bojom. Mršavko je namestio naočare i zagledao se u Holideja koji je pažljivo proučavao tri lista papira koje mu je dao.

– Misliš li da je dobro? – upitao je pomalo bojažljivo.

– Vrlo dobro, Dejve, vrlo dobro... Ali, zadrži ovo za sebe i čuvaj. Obećavam ti da ću te, čim budem saznao sve što mi treba, obavestiti o tome tako da ćeš moći da napišeš ekskluzivan članak za novine. U međuvremenu, nikom ni reči, molim te.

Mršavko je klimnuo glavom, a onda su se rukovali i svaki je krenuo na svoju stranu. Čim je podigao glavu, Dok je ugledao Ronija Blajna koji mu je žurio u susret.

– Zaboga, Dok, gde si? – upitao je nestrpljivo. – Tražim te po celom gradu!

Dok mu ćutke pruži tri lista papira koja je držao u ruci.

– Šta nameravaš sa ovim? – upita ga Blajn posle nekoliko trenutaka. – To su portreti trojice ljudi koje si sredio u pozorištu, je li tako?

Holidej je klimnuo glavom, uzeo papire i stavio ih u džep sakoa.

– Jeste. Čini mi se da su im odela neobično stajala, odnosno da nisu znali da ih nose. Zato pretpostavljam da je odeća iznajmljena baš za tu priliku. Koliko znam, u Ostinu ima samo dva ili tri krojača koja se time bave. Zbog toga sam pomislio da će crteži pomoći, odnosno da će ih se neko setiti.

Blajn klimnu glavom.

– Gle, to je zaista dobra ideja. Poći ću sa tobom ako nemaš ništa protiv. Nego... čuo sam da je komanda rendžera obustavila potragu i da je tako nešto tražio sam bankar. Prema tome, ako želiš da nastaviš istragu, moraćeš biti obazriviji nego inače.

Dok se namršti.

– Da, da... Kemberli je tako odlučio. Nada se da će ga otmičari veoma brzo pozvati.

– A šta ti misliš? – upita Blajn nestrpljivo.

– Ni sam ne znam šta da ti kažem... No, ipak pretpostavljam da će doći do igre nerava. Mislim da će otmičari malo sačekati kako bi što više omeškali Kemberlija.

Roni iskosa pogleda svog prijatelja. Nije mogao da primeti njegove stisnute vilice, grč u pokretu, agresivan, nestr-

pljiv korak i karakterističan pokret desne ruke pored drške kolta. I ranije je nekoliko puta vidao Holideja u takvom stanju, dobro znajući da ga se tada trebalo čuvati. U takvom raspoloženju ugladeni i uvek mirni Dok umeo da bude tvrd i grub, ponekad čak i surov prema onome ko bi mu se našao na putu, odnosno ko bi pokušao da ga omete u ostvarivanju već zacrtanog cilja.

No, nije rekao ništa. Samo se kratko složio sa Dokom kada ga je pozvao da krene sa njim.

Prvi krojač kod koga su otišli nije mogao da im pomogne, a to nije bio u stanju ni drugi. Treći je rekao da je iznajmio neka odela, ali da to sigurno nisu bili ljudi koji su učestvovali u sukobu.

– Otkud znate? – upita Dok brzo.

– Pa... nisam siguran, ali izgledali su sasvim pristojno.

– To ništa ne dokazuje. Nego... da li biste prepoznali vaša odela, mister? Krojač se važno isprsi.

– U celom Teksasu nema nikoga ko može da realizuje takav kraj kao ja – dobacio je samouvereno. – Uveravam vas u to, mister Holideje.

– Odlično. A imate li jak želudac?

Krojač ga je pogledao upola otvorenih usta i trepnuo.

– Ovaj... Šta ste hteli reći?

– Da li biste mogli da pođete sa mnom do mrtvačnice i pogledate trojicu poginulih? Odeli su izrešetani i zamrljana krvlju, ali... mislim da ćete vi to moći, mister Beldone.

Krojač je pobledeo, progutao „kne-
dlu“ i nervozno zagladio krojački metar
koji mu je visio oko vrata.

– Ovaj... mislite da su na njima moja
odela?

Dok slegnu ramenima.

– To je ono što bih hteo da mi vi ka-
žete, mister. Nego... hajdete – dobacio
je dodajući mu sako – idete odmah sa
nama. Obećavam da se nećemo dugo
zadržati.

Do mrtvačnice su došli u tišini koju
su narušavali samo krojačevi kratki
uzdasi. Kada su stigli, on i Dok su se
brzo izgubili iza čvrstih metalnih vrata.

Samo posle nekoliko trenutaka Bel-
don je brzo izašao pritiskajući marami-
com lice, usta i nos. Holidej ga je našao
kako stoji u dvorištu naslonjen na
ogromno stablo nekog drveta.

– Grozan zadah...! – prokomentari-
sao je sa gađenjem.

– Formalin – odvratio je Dok. – Nu-
žno... kako bih rekao... Dakle, šta ka-
žete, mister Beldone?

On klimnu glavom.

– Odela su moja, to je sigurno. Ali,
potpuno su upropašćena.

– Kao i oni koji su ih nosili – dobaci
Blajn koji je u međuvremenu prišao.

– Da, da. Oh, zaista mi je žao!

– Možda se sećate tih ljudi?

– Ne, ne, nikako. Oni nisu iznajmili
ta odela.

Holidej nabra obrve i zamisli se.

– Kako su onda došli do njih? – pro-
gundao je nervozno.

Krojač slegnu ramenima.

– Pretpostavljam da ih je neko izna-
jmio za njihov račun. To je sasvim
prosto ako znate veličinu.

– Oh, naravno! Trebalo je toga od-
mah da se setim! Vodite li knjigu izda-
tih odela?

– Da. U nju upisujem samo ime i pre-
zime onoga ko iznajmljuje odelo, adre-
su i visinu depozita. Samo... ljudi često
daju lažne podatke.

Holidej zgrabi mršavog krojača za
ruku.

– Hajdemo da pogledamo tu vašu
knjigu – dodao je okrenuvši se prema
Blajnu. – Izgleda da smo konačno došli
do nečeg.

*

Ispostavilo se da je odela iznajmila
neka devojka koja je napisala da se
zove Rozi Gejl i da stanuje u hotelu
„Ostin haus“. No, proverila je brzo poka-
zala da u tom elegantnom hotelu nije
boravio niko pod tim imenom.

Naravno, Dok nije ni pomišljao da se
preda. Zatražio je od Beldona da opiše
devojku što je moguće vernije. Još
uvek uplašeni krojač ga je poslušao i
rekao da je u pitanju bila smeđokosa
ženska osoba, niskog rasta, upadljivo
obučena i sa pegicama na licu.

Holidej pucnu prstima.

– Sto mu gromova, Roni! – povika on
uzbuđeno. – Pa ona je stajala u pred-
vorju blizu mene i Eme! Imala je na
sebi dekoltovanu zelenu haljinu i mno-
štvo jeftinog nakita. Sećam se da sam
tada pomislio kako je previše nagiz-

dana za pozorište i zaključio da bi joj više odgovarao ambijent „Paunovog pera“ ili slične javne kuće, jer se baš tako oblače ondašnje plesačice i „devojke za zabavu“.

– Misliš li da je to ona? – upita Roni.
– Možeš li da se setiš s kim je još bila?
Dok nabra obrve.

– Koliko se sećam... mislim da je bila sa još jednom ženom. Ta druga bila je crnokosa, prikladnije obučena i sa mnogo manje nakita na sebi. Uostalom... video sam je samo sa strane. Sa njima su bila dva čoveka, ljudi malo grubljeg izgleda, ali ne poput onih sa kojima sam morao da se obračunam. Ni oni nisu bili u predvorju kada je pucnjava završena.

– Znaš i sam da to ne mora ništa da znači, Dok. Kada je pucnjava počela, mnogi ljudi su se uplašili i jednostavno pobjegli.

– To jeste, ali... ipak bi bilo previše slučajnosti; devojka sa pegama i tu i tamo.

– Možda si u pravu, ali ipak pazi: još ne znamo da li je u pitanju jedna te ista žena!

– Jeste, ista je – odvratio je Holidej odlučnim glasom. – Siguran sam da je tako, jer imam predosećaj koji me nikada do sada nije izneverio. Samo... ne mogu da se setim gde sam tu devojku već ranije video. I u predvorju mi se učinila poznatom, ali tada mi to nije bilo važno.

Blajn uzdahnu.

– Možda si je video negde u gradu. Po onome što si rekao, mogla bi biti jedna od „devojaka za zabavu“, zar ne?

Holidejevo lice sinu.

– To bi moglo biti, Roni! Mislim da sam je video negde u „Četvrti crvenih fenjera“...

Blajn se lukavo osmehnu.

– A šta si ti radio u toj četvrti, prijatelju?

Još uvek zamišljen, Dok se neprimetno osmehnu.

– Koliko se sećam, baš sam tebe tražio, Roni – odvratio je vragolasto. – Da, da, tamo sam je video. Ne mogu tačno da se setim gde, ali se nejasno sećam da je stajala pored nekog starog klavira i nešto pevala sa jednim kaubojem. Samo... nikako ne mogu da se setim u kojoj sam to kući bio – dodao je uz prikriven osmeh.

Roni ga odmeri ispod oka.

– Kad dobro razmislim, ti si za ta mesta mnogo veći ekspert od mene – dobaci mu Holidej.

– Pa... ništa ne kažem, Dok. Samo... sada mi je nešto palo na pamet! Možeš li da se prisetiš i opišeš mi to mesto gde si je video? Hm... možda bismo tako mogli doći do nečega.

Dok je nekoliko minuta razmišljao, a onda odlučno odmahnuo glavom.

– Ne, ne mogu da se setim, zaista. Svi ti prostori slični su jedan drugom, pogotovo ako malo popiješ i sve oko sebe posmatraš kroz oblak duvanskog dima. Ali... čekaj malo! Čini mi se da se na zidu nalazila slika koja predstavlja grupu Vakerosa koji konopcima vuku medveda, a drugi gađaju kamenjem. Mislim...

– Sto mu gromova! – prekide ga Blajn iznenada. – Pa ta slika se nalazi

u bordelu „Svileni jastuk“!. Naslikana je po istinitom događaju kada je već uhvaćeni medved otimajući se rastrgao dvojicu Vakerosa, a ostali ga onda kamenovali do smrti.

– Jesi li siguran? – dobaci Dok nestrpljivo.

– Naravno, prijatelju.

– Onda hajdemo tamo, Roni!

– Hajdemo, Dok! Možda je rešenje zagonetke upravo na tom mestu!

– Ne nadam se rešenju, ali bih voleo da dobijemo bar neki ključ. On će nam otvoriti sledeća vrata i tako ćemo biti sve bliže i bliže Emi.

*

Gradske vlasti Ostina tolerisale su „Četvrt crvenih fenjera“, jer su takve četvrti postojale gotovo u svim mestima na Divljem zapadu, odnosno širom Sjedinjenih Država. To je bilo u skladu sa stavom da je zlo lakše kontrolisati ako je jasno i vidljivo, nego ako se krije u podzemlju i ne može da se prati. No, bilo da je zarađen zvanično ili ne, novac iz ovakvih četvrti na razne skrivene načine je nalazio put do džepova pojedinih gradskih zvaničnika.

Jedan od najrevnosnijih i najboljih platiša bila je Frisko Lili, ogromna debela i energična žena, vlasnica lokala „Svileni jastuk“. Vredna i organizovana, uspešno je vodila posao, plaćala sve namete, zauzvrat očekujući da nema nikakvih neprilika. Ponekad se ponosno hvalisala da su jedini predstavnici zakona koji su ikada ušli u

„Jastuk“ bili oni koji su tu došli radi zabave i da nikada nisu otišli nezadovoljni.

Kada su Holidej i Blajn stigli u njen bar i počeli da se raspituju o pegavoj devojci koja tu radi, vest je za samo nekoliko minuta stigla do njene kancelarije na spratu. Čuvši to, zažmirila je krupnim crnim očima nalik na čokoladne kuglice u pudingu i zagledala se u mršavog revolveraša u prugastim pantalonama.

– Znači tako – ponovila je lagano. – A kod koga se raspituju?

– Kod Džoa. No, i sama znaš da im on neće ništa raći, Lili. Ali... taj Holidej je pronicljiv tip. Sa njim čovek nikada ne može biti siguran.

– Znam – odvratila je ona ozbiljno, dobijući debelim nakindurenim prstima po drvenom stolu. Zatim je izustila tako sočnu psovku da bi je se postideo i lovac na bizone. – Hm... šta ih je dovelo ovamo tako brzo?

– Ne znam, Lili.

– Naravno da ne znaš, glupane! Samo glasno razmišljam, da, da... Slušaj, ne želim da ostanu tu i da njuškaju, je li jasno? Zato reci ljudima da nešto izvedu tako da Holidej i njegov prijatelj budu izneti napolje. Samo neka paze da to ne bude dovedeno u vezu sa njihovim raspitivanjem za Rozi.

Mršavko klimnu glavom.

– Shvatio sam. Hoćeš da ih udaljimo, ali ne želiš da dođe do pucnjave.

– Do vraga, nikako! Neka sve izgleda kao dobra kafanska tuča.

Suvonjavi revolveraš je ponovo klimnuo glavom i pohitao prema vratima.

Kada je ostala sama, Lili je počela nervozno da se šetka tamo-amo. Naime, Dok Holidej je bio čovek sa kojim se nije moglo šaliti. Svakako je bio oštroumniji nego što je mislila, jer je veoma brzo došao do „Svilenog jastuka“ iako ništa nije povezivalo ovaj „lokal“ sa sinoćnim događajima u pozorištu. No, ona će se postarati da Dok Holidej ništa ne sazna niti nasluti. To ne bi bilo dobro, zaključi ona, pogotovo u odnosu na njegovu vezu sa bankarevom kćerkom Emom Kimberli. Naime, u poslednje vreme čula je glasine da je večiti neženja Holidej strašno zaljubljen i da će se venčati sa devojkom samo ako njen otac da svoj pristanak...

Nakašljala se, nervozno zagrizla donju usnu i na kraju zapalila cigaretu.

Kada je odbila nekoliko dimova osećala se mnogo lakše; bilo bi joj bolje da uopšte nema veze s tim, ali... Usluge često moraju da se plaćaju uslugama i zbog tih životnih pravila čovek i nehotice dođe u neželjenu situaciju.

Nestrpljiva da sedi i čeka vesti o onome što se događa, Lili ustade i sa cigaretom u ustima odgega kroz hodnik sve do platforme, odnosno do vrha stepenica. Pogledavši prema glavnoj sali saluna zadovoljno je klimnula glavom kada je ugledala kako se četvorica specijalnih „čistača“ probijaju kroz gužvu idući tačno prema Holideju i Blajnu.

Zadovoljno se iscerila jedva čekajući da nadmeni i kicoški odeven Holidej dobije svoje. Što se tiče njenih ljudi, oni su bili odeveni kao obični kauboji koji su upravo došli u grad sa jednim

dogonom stoke i sada svratili da nakvase grlo. To je bilo korisno, jer će ako bude trebalo, bilo koji posetilac kasnije moći da posvedoči da su tuču počeli neki kauboji u prolazu koji sa „Svilenim jastukom“ nemaju nikakve veze. Te svoje „čistače“ koristila je samo u specijalnim prilikama kao što je ova, ali i ona od prošle noći kada su se trojica ljudi sukobila sa Holidejem u predvorju.

Pri pomisli na to, Frisko Lili se uzbilji. Oni sinoć se nisu sjajno pokazali, zaključila je gorko nadajući se zato da će ovi sada biti bolje sreće.

Stojeći mirno pored šanka, Holidej je gurnuo zlatnik od dvadeset dolara preko uglačane drvene površine i odsjaj metala je privukao šankera Džoa koji mu nije odgovorio na neka pitanja. Sada se videlo da se debeljko za šankom koleba, a zatim pruža ruku kao da će uzeti dati novac. No, u istom trenutku mahinalno je pogledao prema vrhu stepenica i ruka mu se u momentu „ukočila“; naime, na vrhu je ugledao ogromnu priliku Frisko Lili.

Naravno, brzo je promenio mišljenje i snažno odmahnuo glavom.

– Kao što vam već pola sata govorim – kazao je što je glasnije mogao – ne znam ništa ni o kakvoj pegavoj devojci koju ste opisali.

Dok šumno spusti praznu bocu na ploču šanka.

– Pa, dobro, prijatelju! Ako je to tvoja poslednja reč, onda ću morati da potražim nekoga ko zna mnogo više. Gde ti je gazdarica?

Ovaj zbunjeno zatrepta i pogleda prema vrhu stepenica. Prateći njegov pogled, Holidej se okrete i ugleda Frisko Lili. No, tek što je napravio dva koraka, četvorica su i njemu i Blajnu preprečila put. Naime, bila su to četiri nepoznata čoveka obučeni kao kauboji. Gurnuo ih je prema šanku, neprestano pričajući i mlatarajući rukama. Na prvi pogled se činilo da su žedni i da jedva čekaju da dođu do pića.

Naravno, cilj im je bio drugi, tako da su ih Holidej i Blajn odmah prozreli. Za Doka je to bila još jedna potvrda njegove pretpostavke da Frisko Lili nešto zna i da na ovaj način želi da omete istragu. Dakle, trebalo je dohvatiti tu debelu trgovkinju belim robljem i naterati je da kaže sve što zna. Ali, pre toga je morao da „preskoči“ četvoricu tobožnjih kauboja kojima je bio cilj da ga u tome spreče.

Pogledao je u Ronija, a ovaj je unezvereno slegao ramenima. Dok se i nehotice osmehnu. Naime, Roni mu je bio dobar i pouzdan prijatelj, ali tuča mu nikada nije išla najbolje. Zato mu je odmah bilo jasno da će morati da se suoči sa četvoricom ljudi veoma vičnih kafanskim obračunima. Naravno, i da je hteo, povlačenje nije dolazilo u obzir.

Sve je to u magnovenju proletelo kroz Holidejevu glavu, dok su ih napašnici potpuno opkolili i stisnuli ih uz sam šank. Svakoga sekunda mogao je pasti prvi udarac, pa je, svestan toga, Blajn pokušao da se izvuče. To je imalo i korisnih posledica, jer je njegovo koprcanje donekle skrenulo pažnju četvorice siledžija, pa je Dok mogao da

deluje: vešto simulirajući da je zbog guranja izgubio ravnotežu i da hoće da se pridrži za šank, spustio je ruku i izvukao oružje. Već sledećeg trenutka, cev kolta sa drškom od slonove kosti munjevito se spustila na glavu najbližeg „kauboja“ i on se stropoštao na pod kao pogođen gromom. Onda je, pre nego što su se ova trojica pribrala, zamahnuo koltom kao da će zadati još jedan udarac, što je nateralo najbližeg da uzmakne jedan korak. Zavitlavši oružjem kroz vazduh, Dok se izvi i nogom ga udari ispod trbuha. Ovaj je istog trena zastenjao i zgrčio se, a Holidejev kolt tada mu se snažno „spustio“ na potiljak.

Ohrabren ovakvim razvojem događaja, obično oprezni Blajn nasrnuo je na trećeg, a Holidej je na sebe preuzeo četvrtog. I dok se Roni rvao sa svojim protivnikom, on je odbio dva krošea i, vrativši kolt u futrolu, uputio jedan udarac u pleksus. Lilin „čistač“ se zagrcnuo, izgubio dah, a on ga je još jednom udario istovremeno ga snažno odgurnuvši prema zidu.

Okrenuvši se, video je da je Blajn u teškom položaju, pa mu je priskočio u pomoć. Njegov znatno jači protivnik pribio ga je uz šank i delio mu udarac za udarcem. Na svu sreću, Dok je brzo priskočio i jednim žestokim svong udarcem u potiljak srušio čoveka na pod.

Tek što je to učinio, Holidej je imao samo toliko vremena da se okrene i dočeka svog protivnika koji je pognute glave razjareno jurnuo prema njemu. Vešto izbegavši nasrtaj, dograbio je

napadača za kosu i svom snagom ga povukao napred, prema šanku. Začuo se potmuo tresak i oštar jauk, a onda se i poslednji „kauboj“ stropoštao pored svojih drugova.

Pošto se okršaj završio neuobičajeno brzo, gosti nisu ni imali vremena da se udalje iz saluna. U stvari, samo neko licina njih stigla je do vrata dok su ostali stajali po uglovima i sa neskrivenom nevericom pratili šta se dešava. Zato su, sada kada je i poslednji Dokov napadač s treskom pao na pod, žurno pohitali ka šanku kako bi sa po kojom čašicom ublažili pretrpljeni strah.

Lako zadihan od napora, Dok Holidej se leđima naslonio na šank i mirno posmatrao poprište borbe, odnosno ljude koji su ga odmeravali sa divljenjem. Zatim je pogledao prema vrhu stepenica, gde je još uvek stajala krupna i nepomična Frisko Lili.

Naravno, nije se dvoumio ni trenutka: hitro je pošao u tom pravcu, a kada je stigao do stepenica, gotovo je trčao. Videći šta smeru, debela Lili se okrenula i pohitala niz hodnik. Iako je bila suviše debela da bi mogla da trči, rastojanje od ograde do vrata svoje kancelarije prešla je iznenađujućom brzinom.

Praćen Blajnom, Holidej je potrčao za njom; stigli su do vrata baš kada su se ona s treskom zatvorila. Iako je čuo okretanje ključa u bravi, Holidej nije razmišljao ni sekunde; zamahnuo je i čizmom snažno udario deo iznad kvake. Začula se lomljava koju je pratio kratak i grlen ženski krik. Ušavši unutra, Dok je ugledao gojazno telo

Frisko Lili opruženo na sredini sobe. Dajući Blajnu znak da nasloni vrata na dovratnik i podupre ih stolicom, Dok pruži ruke kako bi pomogao Lili da ustane.

Čim se podigla, debela vlasnica „Jastuka“ počela je da više na obojicu pričajući o svom poslovnom ugledu i danonoćnom radu. Još dok je govorila, Holidej ju je zgrabio i snažno odgurnuo prema pisaćem stolu. Kako je svom težinom pala na stolicu, drvene noge su zaškripale, ali su ipak ostale čitave. Blajn se osvrnuo po sobi, a onda počeo otvarati ormare i vaditi iz njih haljine od kojih ni jedna nije odgovarala debeloj Lili. Ugledavši među raznobojnim haljinama jednu smaragdno zelene boje, Holidej ju je zgrabio i poturio Lili pod nos.

– Morala bi da budeš čarobnica pa da se uvučeš u ovo, zar ne?

Ona je odmeri ispod oka:

– Nije moja. Uostalom, to nije vaša briga, Holideje. Pored toga, hoću da kažem da nemate pravo da mi ovako upadate u kancelariju...

– Čija je?! – prosiktao je Dok besno i bacio haljinu Lili u lice. – Kome pripada ova haljina, debela žabo?

Ona se trže i pošto je bolje pogledala Holideja, u očima joj se javi senka straha. Instinktivno se povukla u stolicu želeći da bude što dalje od čoveka čiji je ledeni pogled u njoj izazivao jezu.

– Pri... pripadala je jednoj devojci – promucala je. – Obično specijalne haljine drže ovde, jer na ovom mestu ne mogu biti ukradene ili pak pocepane.

Ne znam... nisam sigurna kojoj pripada baš ta haljina...

– Lažeš, Lili – dobaci Holidej ledeno.

– Siguran sam da znaš kojoj od devojaka pripada svaka od ovih haljina. Hm... u ovoj kući, a ni u celom kvartu ništa se ne odigrava a da ti za to ne znaš. Pitam te poslednji put: čija je ovo haljina?

Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Onda je Blajn iz ormara u uglu izvukao poslednju grupu haljina, a iz donje fioke veliku gomilu papira. Sve je bacio na sredinu sobe, zapalio palidrvce i nekoliko trenutaka se dvoumio. Zatim je ipak ugasio plamičak i pogledao u debelu Lili.

– Dobro... de... – promucala je ona tiho. – Jasno mi je da će sledeće palidrvce biti bačeno...

– Kako se ona zove, Lili? – prekinuo je Dok besno. – Reci i ne oklevaj!

– Pa... u pitanju je devojka Rozi Gejl. Ali, mislim da to nije njeno pravo ime. Radila je ovde nekoliko meseci i eto... Ništa posebno, mada moram reći da neki ljudi vole pege po telu... Sinoć je došla da joj pomognem da se obuče i rekla da ima neki sastanak u pozorištu.

Holidej ju je netremice posmatrao. Iako mu je lice bilo potpuno bezizražajno, bilo je očigledno da joj ne veruje. Pružio je ruku ka njoj tako da je uplašeno uzmakla misleći da će je udariti. No, hladnokrvni Dok je izvadio palidrvce iz lepo ukrašene kutije na njenom stolu i mirno zapalio cigaru. Nekoliko trenutaka je posmatrao gomilu haljina i papira, a zatim ipak bacio palidrvce u stranu.

– Jesi li sigurna da je to sve što možeš da mi kažeš, Lili?

Ona glasno uzdahnu.

– Ona... otišla je prošle noći – promucala je. – Samo je spakovala prtljag i otišla...

– I ostavila haljinu? Koga, dođavola, hoćeš da nasamariš, ženo?

Debela vlasnica „Svilenog jastuka“ obrisa graške znoja sa čela.

– Čujte... Dugovala mi je neku proviziju. Zato mi je ostavila haljinu i nešto jeftinog nakita. Rekla je da će uskoro nositi prave dijamante. Otišla je, kunem se, Holideje.

Sa cigaretom u ustima, lica obavijenog plavičastim duvanskim dimom, Dok je nekoliko minuta ćutke zurio u njeno loptasto lice. Konačno je izvadio cigaru i obratio joj se.

– Razmisli još malo, Lili. Možda ćeš se setiti nečega što bi nama koristilo. Na primer, ko su bili njeni glavni klijenti?

Ona odlučno odmahnu glavom.

– Ne, nije bilo nikakvih specijalnih klijenata. U stvari... čekajte. Neki krupan čovek... Sijera. Da, da, Sijera.

Holidej je pogledao Blajna, ali je njegov prijatelj odmahnuo glavom. Nije poznavao nikoga pod tim imenom.

– Odakle je taj? – upitao je Dok.

– Ne znam... Mislim sa juga, odnosno sa nekog udaljenog ranča. Svaki put kada bi doterao stoku, dolazio je i tražio Rozi. Hm... mislim da je bio tri ili četiri puta.

Blajn upitno pogleda u Doka.

– Da nije možda vođa neke grupe gonika? – upitao je.

– Mislim da nije – odvratila je Lili, iako je pitanje bilo upućeno Doku. – Sećam se da je Rozi govorila kako ima svoj ranč, ali ja nisam baš obraćala pažnju.

– Vraga nisi. Daj mi njegov opis. Lili obliznu debele usne.

– Visok je kao ti, ima crnu kosu i tamnu kožu. Ah, da, ima ožiljak iznad usana koji izgleda kao nacrtan. I još... pogled mu je nekako opasan, brkovi potkresani ispod nosa, ali ne dovoljno dugački da prekriju ožiljak. Ima prilično uzano, duguljasto lice.

– Kako je obučen?

– Odeven je kao kauboj.

– Nosi oružje?

– Dva revolvera; na širokom pojasu sa dva niza metaka.

Blajn iznenađeno izvi obrve.

– Opasač tipa „buskadero“? Dosta neobično, ali se može videti duž granice.

– Možda je i njegov ranč tamo negde – dodade Dok i ponovo se okrete prema Lili. – Čuj, možda bi nam još nešto mogla pomoći. Ko je bila ona devojka sa Rozi u pozorištu? I ona dva tipa sa njima? Jedan bi mogao da bude taj Sijera, mada se ne sećam da sam video ožiljak. No, drugog se uopšte ne sećam.

Još dok je govorio, Lili je počela da odmahuje glavom.

– Ne znam, kunem se da ne znam. Odavde je otišla sama.

– Da li ju je neko povezao?

– Pretpostavljam da su u pitanju iznajmljena kola, mada nisam sigurna.

Holidej joj je poverovao. Ipak, primećio je da stalno skreće pogled ka gomili

haljina i papira, odnosno pažljivo prati sve njegove pokrete vezane za cigaretu. Bilo je očigledno da je strepela od požara, jer je znala da bi vatra zahvatila celu zgradu.

– Ako si lagala i ako si mi nešto prećutala...

Nije završio pretnju, jer se po izrazu njenog lica videlo da za to nema potrebe. Samo je pritisnuo užareni vrh cigare na naslon njene stolice i brzo se udaljio pošto mu je neprijatni miris nago-relog štofa dražio nozdrve.

Ovde više nije bilo ničega za njih. Brzo su napustili sobu ostavljajući debelu Lili da gasi požar na naslonu stolice i tiho psuje proklinjući trenutak kada su ušli u njeno „carstvo“.

*

Negde posle podneva, Holidej je prelazio preko glavnog gradskog trga. Pošto je bio zadubljen u misli, nije čuo da ga neko doziva. Iznenađeno se prenuo tek kada ga je neki glas pozvao po treći put.

Bio je to šerif Kostin koji mu je žurno prilazio. Podigavši pogled, Dok shvati da je čuvar zakona veoma ljut.

– Šta je sa vama, Holideje? – doviknuo je. – Jeste li gluvi?

– Razmišljam. U čemu je stvar, Lu? Žurim se.

– Zovu vas u komandu rendžera.

Holidej se lecnu. Već nekoliko sati nije bio tamo i odmah je pomislio da su u pitanju ružne vesti. On baš nije imao

sreće, jer nije uspeo da sazna ništa više o Rozi Gejl.

– Kapetan želi odmah da vas vidi – dodao je Kostin. – Kemberli je kod njega.

Dok klimnu glavom.

– Dobro, idem odmah.

– Čuo sam da matori nije dobro raspoložen, Holideje! – doviknu mu Lu ne skrivajući zadovoljstvo. – Izgleda da će vam natrljati nos, mister!

Holidej ubrza korak. U kancelariji kapetana Hostinsa zatekao je Endrjua Kemberlija bledog i izmučenog lica.

– Dobar dan, Holideje – pozdravio ga je bankar učtivo, ali uzdržano.

– Jeste li dobro? – upitao je Dok posle pozdrava.

– Pa... ne znam ni sam – odvratio je on razdraženo. – To nije ni važno da... da se ne događaju stvari koje ne želim – kazao je Endrju Kemberli, mahinalno zavukao ruku ispod sakoa i počeo da masira levo rame. – Šta vi to radite, Dok? – dodao je ljutito.

Holidej se trže, ne zbog pitanja, već zbog bankarovog ljutitog tona. Sada mu je lice bilo crveno, a ruke podrhtavale. Počeo je da se vrpolti i namešta u fotelji i Dok je pažljivo čekao da se smiri.

Kada je konačno povratio dah, Kemberli nastavi.

– Rekao sam vam da se potraga obustavi, dovraga!

– Naravno, gospodine. Ja sam preneo vašu želju rendžerima i šerifu, tako da su svi povučeni sa tog posla.

Bankar zažmiri.

– Ali, ta moja želja odnosila se i na vas!

– Rekao sam vam da mislim da sam našao neki putokaz, zar ne? I da znate, zaista sam ga našao. Bio sam iskren prema vama i pristali ste da nastavim istragu.

– Ali, diskretno! – prasnuo je Kemberli, a onda mu se lice zgrčilo i prebledelo. Na čelu su mu se pojavile duboke bore, a zgrčenim prstima je i nesvesno stisnuo levo rame.

Holidej je nekoliko trenutaka iznenađeno posmatrao bankara, jer nije znao kako da reaguje. Onda se prenuo, iz ormarića za piće izvukao brendi, sipao piće u jednu čašu i prineo ga starčevim usnama. Ovaj je pohlepno povukao dobar gutljaj, a onda digao pogled kao da želi da kaže „hvala, sada mi je malo bolje...“

– Čujte, izgleda da ste imali napad, mister – dobacio je Dok. – Da pozovem doktora?

– Ne – odvratio je on tiho i odlučno odmahnuo glavom. – Sada mi je već bolje – dodao je mnogo sigurnije i uzeo još jedan gutljaj. – Nego... imam loše vesti, mister. Oh, ne, ne u vezi sa Emom... O tome nisam ništa čuo, osim da ste vi i neki vaš pajtaš tumbe prevrnuli bordel „Svileni jastuk“. Kako ne razumete da ćete ih tako poplašiti, Dok? Možete dovesti u opasnost i sam njen život.

– Mislim da nije tako opasno – odvratio je Holidej kratko. – Ovaj... o kakvim ste to lošim vestima govorili, gospodine? Mislio sam da je u vezi sa Emom i...

– Senator Kalagan je doživio srčani udar u senatu – prekinuo ga je Kemberli mirno.

Dok se namršti. Kalagan je bio jedan od najuticajnijih članova senata i glavni Kemberlijev politički protivnik. Iako su u stvarnosti bili ogorčeni neprijatelji, imali su korektan odnos i uvek se pridržavali pravila bon-tona. Ipak, Dok je slutio da među njima postoji i nešto dublje nego što su to samo politička neslaganja, zaključujući da razlozi za tako nešto moraju da budu vrlo ozbiljni.

– Ako je u pitanju srčani udar, onda se zaista radi o lošoj vesti – odvrati Holidej mirno. – Ipak, to nije ništa u odnosu na naš problem, zar ne?

Bankar klimnu glavom.

– Tačno, ali i to mi je došlo baš u nevreme. Senat se podelio oko predloga nekih zakona, a Kalagan se suprotstavio svakoj našoj sugestiji. Pošto je to u nadležnosti moga odbora... Hmm... vest o njegovoj nesreći neće doprineti da se osećam bolje.

– Razumem vas, ali, u svakom slučaju to je van naše moći. Što se tiče ovdašnje situacije, verujte da u tome nema moje krivice – dodao je i pogledao prema kapetanu rendžera. – Malo sam se raspitivao u „Svilenom jastuku“, a debela Lili je odmah poslala grupu svojih snagatora. Došlo je do tuče, ali sve se završilo brzo i dosta bezbolno. No, taj događaj mi je otkrio dve stvari: da debela Lili nešto zna i da su nama nužno potrebne valjane informacije.

– I jeste li šta saznali? – upitao je Kemberli nestrpljivo.

– Nešto malo. Još uvek pokušavam da uđem u trag devojci koja je nosila smaragdno zelenu haljinu, onoj za koju sam vam rekao da je stajala u blizini pre nego što je onaj čovek uvredio Emu.

Bankar glasno uzdahnu.

– Pa, dobro, nešto ste ispitali... Ali, za ime boga, Dok! Bidite pažljivi, molim vas! Učiniću sve što žele samo da dobijem nazad moju Emu živu i zdravu! Ne želim da ih uspaničim, jer se iz panike može izroditi svašta...

– Paziću, mister Kemberli – odvrati Holidej smrknuto. – Ali, radiću na svoj način. Naravno, uz dužno poštovanje zakona – dodao je.

– Uz dužno poštovanje zakona! Gluposti! Kao da ćete vi nekog slušati! Ha, uradićete ono što hoćete bez obzira na moje želje ili nečije naredbe!

– Nemojte se uzrujavati – kazao je Holidej smireno. – I ja volim Emu – dodao je, čudeći se sam sebi kako pred ovom dvojicom ljudi tako lako govori o svojim najdubljim osećanjima. – Stvarno neću dopustiti da joj se nešto desi.

– Ne sumnjam da ćete i ispuniti svoje obećanje, Holideje – umešao se u razgovor kapetan Hostins. – Ali, hteo bih da vam u tome pomognem. Da bi sve ostalo u zakonskim okvirima, odredio sam jednog čoveka koji će vam pomagati – dodao je, odlučno podižući ruku videvši da Holidej hoće da se pobuni. – Radi se o jednom veoma sposobnom čoveku koga vi dobro poznajete, mister. Zove se Džoni Kato i ako se ne varam, sa njim ste već sarađivali.

Dok je nekoliko trenutaka netremice posmatrao kapetana, a onda slegao ramenima i odvratio:

– Kato? Oh, pa to i nije tako loše, Hostinse. Ako ne bude mogao da mi pomogne, neće mi ni odmoći, u to sam siguran.

Rekavši to, kratko je pozdravio dvojicu ljudi i žurno izašao napolje.

*

Ulica rumenih cvetova bila je jedna od mirnijih gradskih ulica koja je polazila od trga Del Sol i skretala malo udesno, tako da u njoj nije bilo uobičajene vreve i gužve. Restoran Montrej koji se nalazio u lepoj starinskoj kući bio je u to vreme veoma slabo posećen. Osim toga radilo se o malo skupljem restoranu sa probranim menijem, tako da su ga kauboji i obični ljudi uglavnom izbegavali.

Holidej je smatrao da je to idealno mesto za susret sa Džonijem Katom, jer su mogli mirno da sede i razgovaraju o svemu, a da ih niko ne uznemirava. Dok su večerali ispod limunovog drveta u bašti, razmenili su informacije kojima raspolažu, a Dok je ispričao Džoniju šta se dešavalo od početka. No kada mu je preneo svoj poslednji razgovor sa bankarom, mali rendžer je zabrinuto nabrao čelo.

– Situacija je prilično složena, Dok – reko je tiho. – Ema je nestala, a matori preživeo srčani udar. A tu je i upad u „salun“ Frisko Lili. Dragi prijatelju, mislim da bi trebalo da budeš veoma

uzdržan, inače se može desiti da te kapetan rendžera pritvori.

– Jasno mi je... – odvrati Holidej pijuckajući kafu. – Sasvim sam svestan situacije.

– Možda je stari u pravu što se boji da bi tvoji postupci mogli ugroziti Emu – promrmljao je Džoni više za sebe.

– Naravno da jeste! – složio se Holidej nestrpljivo. – Znam to... Nego, ne mogu jednostavno da sedim i čekam. Bilo koji razlog da je u pitanju, otmičarica je opasna stvar... Pa sam znaš da su šanse pola-pola.

Kato glasno uzdahnu.

– Do sada smo stalno spekulisali sa činjenicom da je namera otmičara da ucene bankara. A da li si ikada pomislio da bi razlog mogao biti ti, Dok?

Holidej žustro podiže glavu, zamisli se i nabra čelo.

– Jesam, mada ne vidim šta bi hteli od mene.

– Možda je u pitanju neka osveta...?

– Pa... pretpostavljam da je i tako nešto moguće. Ja jesam sebi stvorio dosta neprijatelja, ali moram priznati da su oni većinom pod zemljom.

– Ne zaboravi da mrtvi imaju rođake, Dok.

Holidej lagano klimnu glavom. Da, to je bilo nešto o čemu Kato nije razmišljao verujući da je bankar cilj na koji otmičari pucaju. Ali, bilo je moguće da neko želi sa njim da izravna stare račune uz pomoć Eme, žene koju voli...

– Izgleda da smo opet u ćorsokaku, Džoni. Nema znakova da je ta Rozi Gejl napustila Ostin, odnosno, nije ga napustila ovim putevima koje smo proveravali.

vali. A to bi moglo da znači da je još uvek ovde. S druge strane, moguće je da je imala nekog prijatelja koji ju je odveo na konju ili svojim privatnim kolima.

– To znači da ćemo morati da proveravamo sve iz početka, odnosno da se raspitujemo je li neko video da je napustila grad. Ili pak da je viđena u samom gradu...

– Izgleda da si u pravu.

– Onda pođimo, skoro će mrak.

Holidej je ostavio novac na stolu i sa vešalice uzeo šešir. Namestio je opasač i ćutke požurio za Katom u mrak.

Idući tihom i gotovo praznom ulicom došli su do manje raskrsnice i za trenutak zastali; baš tada se iz sporedne uličice začuo pucanj i kuršum se odbio od zida pored Holidejeve glave. Obojica su se munjevito bacila na zemlju, a Kato se brzo otkotrljao iza velikog drvenog bureta za vodu. No, već u sledećem trenutku, bure se zatreslo i voda je šiknula na sve strane. To je za trenutak omelo malog rendžera, tako da je morao da potraži drugi zaklon. Čuo je kako Holidej puca u pravilnim razmacima, a onda je podigao glavu i ugledao Doka koji je, korak po korak, uspeo da stane i zakloni se iza jednog kamenog pojila za konje. Baš tada dvocevka iz tame je ponovo grmnula i on začu grebanje i zvižduk kuršuma koji su se odbili od kamenog korita. No, ipak je za tren ugledao napadača, pa je ispalio hitac u tom pravcu. Začuo se zveket stakla posle koga je sledila jaka sočna psovka. Ponovo je zapucao, a isto je uradio i Džoni

Kato koji je uspeo da nađe zaklon u jednom dovratku.

Očistivši oči od prašine, Holidej je pogledao na drugu stranu ulice i ugledao kako čovek sa dvocevkom izviruje iza gomile drvenih sanduka očigledno se spremajući da nanišani na Kata. Naravno, nije bilo vremena za čekanje i Dokova dvocevka je posle nekoliko trenutaka već bljuvala vatru. Lepo je mogao da vidi kako se čovek u zasedi grčevito trgao, cev dvocevke poletela uvis, a mlaz žućkastocrvenog plamena zaparao noć. Odmah zatim, ubica je posrćući tresnuo na gomilu sanduka i ostao da leži bez ikakvog pokreta. No, sada se i drugi napadač otkrio i u nameri da pobegne, ispalio nekoliko hitaca ka Holideju koji je morao da se sagne iza pojila. Ali u istom trenutku Dok je začuo gromki pucanj Katovog „sredivača“. Digao je glavu na vreme da vidi čoveka koji se odbačen udarom tanađi prosto zalepio za zid kuće, a onda poput neke krpene lutke beživotno kliznuo na zemlju.

Nekoliko sledećih trenutaka svuda je vladala tišina. Dok i mali rendžer ostali su na svojim mestima, jer je tako nalagala opreznost. Onda su se lagano podigli i krenuli napred. Na drugoj strani ulice začulo se neko kloparanje tako da se obojica hitro povukoše u senku nadstrešnice.

I zaista, imali su šta i da vide. Čovek koga je Holidej pogodio polako je ustao i teturajući se krenuo napred. Kato je podigao revolver želeći da ga dokrajči, ali Holidej podiže ruku.

– Stani, Džoni! Hoću da ga saslušam!

Tako su se obojica u nekoliko koraka našli pored ranjenika. Čuvši da ga neko prati, on se unezvereno okrenuo i iz unutrašnjeg džepa izvukao mali „deringer“. No, nije uspeo ni da ga čestito uhvati kada mu je Kato jednim energičnim pokretom izbio tu „igračku“ iz ruke.

– Dosta igranja, mister! – povika Dok nervozno. – Još samo jedan nepromišljen pokret i mrtav si! Ionako ti se ne piše dobro, to znaš! Zato nemoj da pogoršavaš stvari!

Izgleda da su ove reči delovale. Čovekova ramena nekako su se opustila, a glava pala na grudi. Košulja mu je bila krvava, a jedan rukav pocepan. Vidno se trgao kada je osetio da su mu dve revolverске цеви, svaka sa po jedne strane, prislonjene na slepoočnice.

– Nema potrebe da me ubiješ, Holideje – zakrkljao je. – Obećavam da ću reći sve što znam.

*

Dok je uklonio revolver, ali je Kato i dalje držao na nišanu čoveka koji se prevalio na stranu i jednostavno ispružio po zemlji.

– Potreban mi je lekar, Holideje... – zavapio je.

– Kasnije – odvratio je Dok i krenuvši palidrvce, prineo plamičak ranjenikovom licu. On se namrštió i pokušao da okrene glavu na drugu stranu, ali Holidej ga je odmah prepoznao.

– Oh, trebalo je da pretpostavim da je u pitanju neko tvog soja, Bensin-

gere! Hm... šta si sve u stanju da učiniš za nekoliko prljavih dolara! Pogađam da je onaj čova koga je moj prijatelj zauvek umirio niko drugi do tvoj brat.

Bensinger je klimnuo glavom i napravio bolnu grimasu. Nije se protivio kada je mu je Holidej površnu pogledao ranu.

– Nisi teško ranjen, da znaš – dobacio mu je. – Da jesi, ne bi ni mogao da se dovučeš dovde. Ne brini se, dočekaćeš lekara koji će moći da ti pomogne... Naravno, samo u slučaju da mi odgovoriš na pitanja ko te je unajmio i zašto.

Prošlo je neko vreme pre nego što je ranjenik počeo da priča. Džoni i Dok su ćutali slušajući uzbuđene glasove malo niže u ulici. Naime, prolaznici su sigurno otkrili leš i odmah dojavili šerifu. Sada je Dok mogao da prepozna glas Luja Kostina koji je pokušavao da smiri galamu i utvrdi šta se stvarno dogodilo.

Naravno, takav razvoj događaja nije mu odgovarao pošto ni na koji način nije želeo da bude uvučen u bilo kakvu zakonsku proceduru. Zato je ljutito protresao Bensingera.

– Govori! – zašištao je besno.

– Ona... zove se Kiti Branč – rekao je ranjenik odjednom. – Ne znam zašto je htela da te ubije, Holideje. Nova je u gradu, tako da je gotovo i ne poznajem.

Dok se namršti.

– Ako je tako, otkud je znala kako da stupi u vezu sa ljudima kao što si ti?

Bensinger slegnu ramenima.

– Pretpostavljam da se raspitivala. Možda je kod Hendersona tutnula nekome koji dolar.

Holidej iznenađeno izvi obrve.

– Tamo je, dakle, odsela? U Hendersonovom hotelu?

Ovaj je klimnuo glavom i bolno zgrčio lice; potrajalo je još nekoliko trenuta dok nije progovorio.

– Dodavola, boli me! Da... da... ona je kod Hendersona. Kiti Branč, soba 26. Pitala me je da li te poznajemo, a kada sam ja potvrdio dala je pedeset dolara da te uklonimo.

– Uvek sam govorio da nisi na velikoj ceni – promrmlja Kato pokušavajući da se našali.

Dok se kiselo osmehnu.

– Da, tako izgleda. Nego... da li je pominjala još nekoga?

Ranjenikovo disanje bilo je sve teže i isprekidanije.

– Ne... samo... tebe – odvratio je s mukom. – Čujte... taj lekar bi...

Holidej se nestrpljivo osvrnu: ulicom je dolazila grupa ljudi koja je nosila svetiljke i glasno žamorila. Znao je da će za nekoliko minuta biti ovde. Zato je naglo ustao i dao znak Džoniju.

– Verovatno je šerif na čelu onih ljudi koji se približavaju, Bensingere. Slušaj me dobro, možeš im ispričati šta hoćeš, ali u tu priču ne mešaj mene i Kata! Ako pomeneš naša imena, pa nas počnu ispitivati i gnjaviti, lično ću se postarati da budeš obešen!

I pre nego što je Bensinger stigao nešto da odgovori, Dok Holidej i Džoni Kato su nestali u noći.

*

Hendersonov hotel nalazio se u mirnoj četvrti u kojoj su stanovali ljudi koji nisu želeli da ih noću bude pijani goniči stoke koji izlaze iz saluna i luduju po ulicama. Zbog toga je ovaj lepo uređen i održavan hotel imao reputaciju jednog od nekoliko ekskluzivnih mesta u Ostinu. Recimo, svi gosti hotela morali su se striktno pridržavati određenih pravila, a onima koji to nisu mogli, uprava je uskraćivala pravo na dalji boravak.

Otuda na recepciji nisu bili baš naj-srećniji kada su dva naoružana čoveka odlučnim korakom ušla u predvorje i zapitali da li je gospođica Branč još uvek u sobi broj dvadeset i šest. Visoki portir je odmerio Holideja koji je, istini za volju, ispunjavao njegove standarde o tome kakvi treba da budu gosti ovog hotela. No, mali rendžer taj ispit nije položio, pogotovo što su mu se na licu još nalazile sveže modrice iz poslednje kafanske tuče.

– Hendersonov hotel ne daje takvu vrstu objašnjenja nepozvanim i nena-javljenim gostima – odvrati mršavko i važno podiže glavu.

Džoni i Dok izmenjaše poglede; nije trebalo ništa da kažu, jer je sve bilo jasno. Već sledećeg trenutka, Kato je izvukao veliki kolt „sređivač“ i on se našao uobraženom portiru pod grlom. Veštim pokretom palca okrenuo je cilindrični magacin i zaustavio ga tako da se pod obaračem našao metak sa specijalnom sačmom i jačim punjenjem.

– Ovo što vidiš prijatelju – kazao je tiho, ali preteći – to ti je revolver posebne vrste, samo da znaš. Inače, ja sam ga izmislio i konstruisao! Sadrži osam metaka kalibra četrdeset pet, dok ovaj kuršum koji vidiš ima dvanaest teških olovni tanadi. On opali onda kada se zategne obarač, a kada se to dogodi, kolt poskoči kao divlji mustang, a snop tanadi koji biva izbačen u stanju je da razori sve što mu se nalazi na udaljenosti od nekoliko metara. Hm... znaš kakav bi pakao i zbrka nastali ovde kada bih sada opalio? Mislim da nekoga ni rođena majka ne bi mogla da prepozna.

Portir obrisa graške znoja sa čela i proguta veliku „knedlu“.

– Da li on to pokušava nešto da nam kaže? – tobože zbunjeno upita Kato.

– Naravno, Džoni – prihvati Holidej. – Ja mislim da nam je rekao kako treba da odemo gore i pogledamo. – Je li tako, amigo?

Čovek nekoliko puta klimnu glavom, još uvek bezglasno mičući usnama.

Kato se nasmeja i vrati kolt u futrolu.

– Volim lepo vaspitane portire, druškane. I hvala ti što si pokazao interesovanje za moje oružje.

Već sledećeg trenutka, njih dvojica su žurili uz stepenice.

Soba dvadeset i šest nalazila se na kraju zapadnog krila širokog hodnika zastrtog tepisima. Lagano su se razdvojili i stali svako sa po jedne strane. Onda je Holidej tiho zakucao.

Iznutra nije bilo nikakvog odgovora.

Tek posle trećeg pokušaja iz sobe se javio ženski glas koji je upitao ko je to.

– Službenik sa recepcije, gospođice Branč – dobaci Holidej izmenjenim, tankim glasom.

– Šta želite? – ponovo je upitao glas, ali ovoga puta je glas bio mnogo bliže.

Dok se nasmeši. Procenio je da je žena uz drugu stranu vrata i da verovatno proverava da li su zaključana.

– Imam za vas poruku od nekog Bensingera, gospođice – odvratio je on mirno.

Sa druge strane se začuo kratak uzdah, a posle nekoliko trenutaka miran i staložen odgovor.

– Ubacite poruku kroz vrata.

Dok i Džoni se zgledaše. Naravno, mogli su da razvale vrata da su hteli, ali oni to jednostavno nisu želeli. Hteli su da sve prođe sa što manje buke i gužve, svesni da od njih zavisi mnogo toga. Zato su želeli još nešto da pokušaju.

– Poruka nije napisana – dobaci Holidej. – Mogu vam je reći glasno, kroz vrata, ako hoćete... Oh, dobro veče, pukovniče, dobro veče, madam! Ništa ne brinite, večera stiže za nekoliko minuta...! – improvizovao je Dok želeći da pokaže ženi da je u hodniku dosta prometno i navede je da otvori vrata i pozove ga unutra.

– Gospođice Branč, da li ste tu? Želite li da vam kažem poruku...

Nije ni završio rečenicu kada se ključ okrenuo u bravi i vrata su se lagano odškrinula.

– Bolje udite za časak i... – rekla je devojka, a onda ugledala obojicu i brzo pokušala da zatvori vrata. No, Džoni je gurnuo nogu u odškrinut otvor, naslo-

nio se na krilo i – obojica su već bila unutra.

Podigavši pogled Dok je na sredini sobe ugledao devojkicu koja je ono veče bila sa Rozi Gejl; bilo je očigledno da je i ona prepoznala njega, jer ga je posmatrala uplašenim očima pokušavajući da sakrije ruke koje su se tresle od straha.

Džoni ju je zgrabio za ruku i snažno gurnuo na stolicu.

– Ja... Vrištaću!

Dok se ledeno osmehnu.

– Samo vičite. Pozvali ste nas unutra, niste povređeni, a haljina vam je sasvim uredna.

Ona se samo podsmešljivo osmehnula i za tren oka pocepala haljinu na ramenu; zatim je slomila štiklu udarivši je o nogu stolice i na kraju razbarušila kosu izvadivši iz nje nekoliko češljeva.

– Eh, sada će stvari izgledati mnogo drugačije, mister – dobacila je važno.

A onda je kratko kriknula i ledima se priljubila uz naslon stolice. Naime, u Katovoj ruci se ponovo našao ogroman kolt i zapinjanje obarača resko je odjeknulo u tišini sobe. Lice malog rendžera je bilo potpuno bezizražajno.

– Ako počneš da vrištiš ja ću povući obarač i razneti ti glavu – prošaputao je jedva čujno.

Žena je prestravljeno klonula na stolicu.

– Šta vi uopšte želite od mene? – upitala je drhtavim glasom, mada je slutila da su stvari krenule nizbrdo.

– Sredili smo braću Bensinger – rekao je Dok. – Jednog smo ubili, a drugi

je živio dovoljno dugo da nam kaže ono što želimo. U stvari, on je još živ i verovatno je sada već u ambulanti. Na sudu će se zakleti kako ste ga unajmili da me likvidira za pedeset dolara. Porota neće obesiti ženu vaše lepote, ali će vas strpati iza rešetaka bar na dvadeset godina.

Koti Branč je počela ubrzano da diše.

– Ja... ja ću to poreći!

Holidej se osmehnu.

– To vam neće vredeti, jer vas je bar stotinu ljudi videlo one večeri u blizini Eme Kemberli. I ja sam vas video, ako baš želite da znate. Prema tome, mogu udesiti da budete optuženi za ušećće u njenoj otmici. A za to ćete sigurno biti obešeni.

– Blefirate!

– Proverite!

Ali, devojkica nije bila raspoložena za tako nešto. Samo je opustila ramena i glasno uzdahnula.

– Hoćete li me pustiti ako vam kažem sve što znam?

– Zavisi od toga koliko ste upleteni.

Smogla je snage da odmahne glavom.

– To... to mi ne odgovara. Želim da izvučem živu glavu i stoga tražim vašu reč da ćete me pustiti da odem kuda želim.

– To nije moguće – progunda Dok ledenim glasom.

– Onda vam ništa neću reći!

– Ako je tako, pozovi šerifa Kostina, Džoni. Možda će on zajedno sa rendžerima uspeti da sazna nešto više. Znaš kako, boravak u ćeliji je za svakog veoma poučan i...

– Ne, nemojte ići! – povikala je Kiti okrećući se prena Džoniju koji je već uhvatio za kvaku. – U stvari... ja ne znam mnogo, ali reći ću vam sve što je u mojoj moći. Zauzvrat, vi učinite za mene ono što možete. Važi? Ne tražim ništa specijalno samo ono što...

– Izostavite pojedinosti, one me ne interesuju – prekide je Dok nervozno. – Recite mi odmah gde je Ema?

– Ja... ja ne znam – odvratila je zbunjeno. – Kunem se da ne znam, mister Holideje! Dalje... verujte da nisam znala u šta se upuštam; u stvari, mislila sam da je to neka nepoznata devojka, kćerka običnog građanina. Nisam ni pomišljala da je u pitanju kći jednog od najbogatijih ljudi u Teksasu! Kunem se da nisam! To bi za mene bio previše krupan zalogaj. Htela sam da se povučem iz svega, oni nisu imali vremena za razgovor i... jednostavno sam pobjegla. Znala sam da neće moći da se zadržavaju i traže me, jer su devojku morali što pre da prebace iz Ostina. Tako sam uzela drugo ime i prikri-la se ovde.

– A zašto niste napustili grad? – zapitao je Holidej.

– Htela sam, ali sve je vrvelo od rendžera i šerifovih ljudi. Proveravali su sve koji su odlazili, a ja... bojala sam se da mi opis nije negde na listi sumnjivih. Mislila sam da ste me zapazili u predvorju i možda povezali konce. Onda sam čula šta se desilo sa Frisko Lili i zaključila da neće proći mnogo vremena pre nego što nađete i mene. Tako sam...

– Tako ste odlučili da unajmite braću Bensinger da me ubiju iz zasede – dopunio je Dok ironičnim glasom.

Lagano je klimnula glavom.

– Mister Holideje, verujte mi, preklinjem vas! Zaista nisam znala ko je u pitanju!

– A zbog čega im je devojka bila potrebna? – planuo je Holidej. – Sigurno da iz svega stoji nešto više, osim krijumčarenja devojaka koje bi završile u nekom od bordela!

– Kunem vam se da ne znam! Meni je samo rečeno da je potrebna pomoć kako bi se devojka uhvatila u onom predvorju.

– Naravno, u trenutku kada se niko ne nada, odnosno kada se računa da će biti bez zaštite – dobaci Džoni zamišljeno.

– Da, da... Samo se pukim slučajem desilo da sam ja bio sa njom. Mogla je biti tamo sa ocem ili pak sa nekim prijateljicama... No, bilo kako bilo, ja sam zabrljao.

Džoni odmahnu rukom.

– Kako si ovako nešto mogao da pretpostaviš? Dodavola, nemoj sebe da osuđuješ za to!

Kiti je zbunjeno zatreptala.

– Vi mi verujete, mister Holideje? Čujte, da bih vam dokazala kako ne lažem, daću vam svoje pravo ime...

– Daj ga rendžerima – presekao ju je Dok grubo.

– Re... rendžerima? – ponovila je ona. Holidej je ledeno odmeri.

– Da, predaću te njima, trgovkinjo belim robljem.

Ona ga je zapanjeno posmatrala.

– Ali... ne možete to! Rekli ste...

– Ne, ti si rekla, gospođice. Ja ti nisam ništa obećao i znaj da ne dajem ni pet para za to šta će se sa tobom desiti. Sigurno imaš novca, jer se baviš unosnim zanatom. Zato nađi sebi advokata i razmisli o svemu što si radio – dodao je i nekako gadljivo pogledao u devojkicu. – Hoćeš li je ti odvesti u rendžersku stanicu, Džoni?

Kato klimnu glavom.

– A gde ćeš ti?

Holidej se ponovo obrati devojkici.

– Kojim putem su je odveli iz grada?

Ona se trže pošto joj se učinilo da će je Džoni Kato udariti.

– Ne, nemojte me tući, molim vas! Trebalo je da ostanem sa njima samo dok ne izađemo na ulicu, a posle da uhvatim voz ili diližansu i vratim se u San Antonio. U stvari, ti prokletnici su me iskoristili, mister! Samo im je bilo važno da šćepaju devojkicu!

Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda je Holidej dao znak Džoniju da pokupi devojkicu i sam krenuo prema vratima.

– Gde ću te naći? – upita Kato tiho.

Dok jedva primetno zevnu. Umor i nervoza su činili svoje, jer nije spavao već više od četrdeset osam sati.

– Mislim da ću prvo otići do Kemberlija da mu kažem šta sam otkrio. On bi preko svojih veza mogao da zatraži od meksičkih vlasti da pojačaju nadzor na granici i među eventualnim putnicima pronađu njegovu kćerku. Mada je i tako nešto moguće, ja verujem da su oni još u Teksasu. Hm... ona nije oteta da bi bila poslata u neki bordel sa druge

strane Rija. Pravi razlozi su drugi i ja ću ih sigurno odgonetnuti. Onda idem da odspavam, jer ću posle dobrog sna biti mnogo sposobniji za razmišljanje.

– To ti je dobra ideja, stari – dobaci Kato, a onda se okrete prema devojkici. – Mislim da je vreme da krenemo, gospođice.

Ona obrisa suze i klimnuvši glavom lagano ustade sa stolice.

*

Kada je ušao u salon i ugledao Endrjua Kemberlija, Holidej je odmah zaključio da se Emin otac oseća vrlo loše. Tu je bio i doktor Bols koji mu je upravo izmerio pritisak. Sedokosi gospodin je uljudno pozdravio Holideja i izlazeći napolje tiho ga zamolio da pacijenta previše ne zamara.

– Drago mi je što ste se pojavili – pozdravi ga Kemberli nabusito.

Dok nije mogao da sakrije iznenađenje, jer gotovo nikada nije video da se bankar ponaša neučtivo i nervozno.

– Došao sam da vam kažem šta sam otkrio – rekao je što je mogao mirnije. – Imate li vi nešto novo? Da li se neko javio?

Starac se namršti.

– Nije! I pretpostavljam da neće s obzirom na to šta vi radite, čoveče. Hm... čovek je našao nekog ranjenika koji se zove Bensinger, znate li ga? E, pa taj čovek mu je rekao da ga je unajmila neka žena da vas ubije iz zasede, ali to nije uspeo. Vi ste bili brži, „sredili“ mu brata, a njega teško ranili.

Pobogu, čoveče, šta to radite? Da li je to tačno?

– Jeste, sredio sam njega i njegovog brata – odvрати Dok ljutito, nezadovoljan što mora da trpi Kemberlijeve grdnje. Naime, on je razumeo da je bankar strašno zabrinut zbog svega, pri tome i bolestan, ali... i on sam je bio na granici nerava. Neispavan, umoran, mučen osećanjem krivice da je mogao učiniti mnogo više da zaštiti Emu i nezadovoljan zbog kritika koje je morao da trpi – sve je to uticalo da bude oštriji nego obično.

– I šta je tu problem? – upitao je prkosno. – Pa, oni su pucali na mene! Šta je drugo trebalo da radim?

Bankar nije odmah odgovorio. Vide-lo se da ozbiljno razmišlja pokušavajući da koliko-toliko ostane miran.

– No, dobro, razumem vas...

– I ja pokušavam da razumem vas, mister Kemberli – dobaci Dok mnogo pomirljivije. – Znam šta preživljavate, ali... pretpostavljao sam da ćete želeti da čujete o čemu se radi...

Potom je pažljivo ispričao bankaru sve u vezi Kiti Branč.

– Po njenim rečima – dodao je na kraju – nema planova da se Emina otmica iskoristi za ucenu.

Kemberli s nevericom zavrte glavom.

– Ne znam, sve je moguće... Za mene je ipak najvažnije da Eme nema i da njeni otmičari još uvek nisu stupili u kontakt sa mnom. Nego – dodao je i ozbiljno odmerio Holideja – od sada želim da se više ne mešate. Ostanite po strani i pustite da se stvari odvijaju onako kako ja kažem. Jer, to što

radite može izazvati paklene posledice. Hm... možda ste tim prokletnicima prišli bliže nego što mislite. Zato stanite. Ako se suviše približite, oni će je ubiti.

– Neka me nosi vrag, ako mogu da mirujem kada znam kakve su zmije oni koji je imaju u rukama!

– Razumem vas, ali morate biti mirni, mladi čoveče! I trebalo je da stvar sa onom Brančovom udesite tako da nađete nekoga ko bi je pratio.

Dok se iznenađeno trže, prinuđen da prizna kako je bankar u pravu.

– Ako te je neko video da si ušao unutra, a posle „ispratio“ kako su je rendžeri odveli... to može imati ozbiljne posledice.

Holideju se činilo kao da ga je neko udario pesnicom u stomak.

– Znate li gde je ona sada?

– Kapetan rendžera me je obavestio da je puštena pošto vaš iskaz nije bio dovoljan da bi se zadržala u zatvoru.

– Zar? Oh, ne znam šta da kažem! Pa, ljudi su zadržavani u zatvoru i za manje stvari!

– Možda, u to se sada ne možemo upuštati. U svakom slušaju, ako već nije puštena, do večeras će svakako biti na slobodi. Moram priznati da nisam baš najbolje razumeo kapetana. Rečeno joj je da napusti Ostin prvim jutarnjim vozom. Naravno, rendžeri će je motriti sve do polaska. Bez obzira na to, nećemo znati da li je još neko pazio na nju i šta će preduzeti.

– Vaše razmišljanje je potpuno logično – odvрати Dok pogruženo. – Priznajem da je ono što sam učinio moglo

imati loše posledice, ali... ipak je bilo nekog rezultata.

– Dobro i vi ste pomalo u pravu. No, ne želim da se na taj način postigne još neki rezultat – odvratio je Emin otac beskompromisno. – Bilo bi dobro da za sada nigde ne mičete iz svog hotela.

Dok ga odmeri sa nevericom.

– Ima još nekoliko stvari koje bi trebalo da završim, mister Kemberli. Biću pažljiv, obećavam. To je...

– Ne, nikako, molim vas! Imam predošćanje da iza te otmice ne stoji obična ucena ili šverc u belo roblje.

– U redu, sada je dosta! – prekinuo ih je doktor Bols koji je u međuvremenu ušao i brižno posmatrao bankarevo lice crveno od ljutnje. – Nemojte me tako gledati, Endrju. Diskusija je završena! Vi ste možda najmoćniji čovek u državi, ali ste isto tako i moj pacijent. Zato vam ja ovog trenutka naređujem da se smirite, popijete svoj lek i odete na spavanje.

Dok brzo ustade.

– Meni to zvuči prilično pametno, mister. Laku noć.

Kada je Holidej otišao, Kemberli bez pogovora uze lek koji mu je pružio sluga i polako se dogega do pisaćeg stola. Uzeo je jedan papir i na njemu nažvrljao nekoliko reči. Zatim se okrenuo prema crnomanjastom čoveku koji je još uvek držao tacnu sa čašom i rekao.

– Ostavi sada to, Seme. Idi i odnesi ovo kapetanu rendžera. Hajde, hajde, stvar treba da se obavi odmah!

Pošto je posle nekoliko trenutaka ostao sam, Endrju Kemberli se zadovoljno nasmeši.

– Imam ja još aduta u rukama, Holideje – promrmljao je sa osmehom.

*

Kada je posle pola sata Dok ušao u hotel, u predvorju je stajao gorostasi narednik rendžera Morgan, čovek mirne naravi, ali poznat kao neumoljiv u izvršavanju naređenja. Naravno, Holidej je bio zatečen, ali njegovo iznenađenje bilo je još veće kada mu je narednik prišao i rekao mu za razlog svoga dolaska.

– Imam naređenje da vas odvedem u komandu rendžera, mister – rekao je mirno, lagano spuštajući ruku prema revolveru. – Savetovao bih vam da pođete bez protivljenja, jer ćete tako olakšati i meni i vama.

Lica kao kamena maska, Dok je nepomično stajao iskreno zaprepašćen ovakvim zahtevom. To je trajalo nekoliko trenutaka, a onda mu je puklo pred očima: zar je Kemberli bio spreman i na to samo da bi obezbedio nesmetano sprovođenje svoje namere?

Onda je pogledao u narednika Morgana i uzdahnio. Za sada nije imao drugog izlaza nego da posluša.

– Naravno, naredniče – odvratio je glumeći ravnodušnost. – Nije mi ni na kraj pameti da vas ometam u izvršavanju dužnosti.

Rendžer sumnjičavo odmeri njegovu desnu ruku.

– Pretpostavljam kako nema potrebe da vam oduzmem revolver, mister Holideje?

– Naravno da nema, naredniče – odvratio je Holidej i lagano krenuo napred. Nije ni sanjao da bi ovako nešto moglo da mu se dogodi. Pored toga, to je bio znak da se situacija komplikuje.

*

Kućni pritvor razlikovao se od zatvora samo po tome što je odnos rendžera prema Holideju bio mnogo blaži i kolegijalniji. U svemu ostalom nije bilo nikakve razlike: nije imao slobodu kretanja, mada je mogao kontaktirati sa kim je želeo. Osim toga, mogao je dobiti hranu i piće po želji, ukoliko je sam sve platio.

Uopšte uzev, situacija mu se nije činila tako strašnom, jer je slutio da takav „zatvor“ neće trajati duže od jednog dana. A upravo toliko bilo mu je potrebno da se dobro ispava.

Naravno, nije bio zadovoljan ovakvim razvojem događaja pitajući se da li je moguće da je bankarev strah toliki da mu je svesno odsekao krila i onemogućio ga da sazna nešto što bi ih odvelo na pravi put.

Bio je ubeđen da Kemberli greši smatrajući da je najvažnije da sazna gde se Ema nalazi i kako je čuvana. To bi mu svakako pomoglo da se organizuje i smisli plan za njeno oslobađanje. Ali, zabrinuti otac je smatrao da je to isuviše rizično. Kao čovek koji je većinu

života proveo rešavajući i upuštajući se u rizične situacije, Dok je znao da bez rizika nema ni uspeha.

No, to mu nije vredelo jer je Endrju Kemberli mislio sasvim drugačije.

Osim toga, „kost u grlu“ bila mu je i Kiti Branč. Znao je da je komandant rendžera bio u pravu što ju je pustio, ali je isto tako bio ubeđen da ju je pre toga trebalo dobro ispitati. Sada mu je bilo jasno da ne sme da čeka.

Ustao je i glasno pozvao kapetana.

– Šta se desilo, Holideje? Zašto toliko vičeš?

– Pa... zato što mi je želudac u grlu! – odvratio je držeći se za stomak i bolno se previjajući. – Oh ovo je strašno! Moram izaći na dvorište jer ću...

– Zar je baš tako ozbiljno? – upita Morgan sumnjičavo.

– Naravno, oh... kako je grozno! – dobaci Holidej glumeći bol. – Ili me izvedi na dvorište ili hitno zovi lekara.

Morgan huknu, izvadi revolver i desnom rukom počeo da otključava vrata.

– Dobro... de. Samo pazi... Ako si me prevario...

– Ništa ne brini! – odvrati Dok previjajući se. – Samo brzo...!

Prošli su kroz mutno osvetljen hodnik i niz stepenice krenuli vratima koja su vodila prema dvorištu.

– Da li je Kato došao? – kao uzgred upita Dok.

– Jeste. Čuo sam kako ga je kapetan maločas pozvao u svoju kancelariju.

U tom istom trenutku Holidej je zastao, zastenjao, savio se u pojasu grčeći lice od bola. Pružio je ruku da

otvori spoljna vrata, ali iz takvog položaja nije mogao da ih dohvati.

– Čekajte... pustite mene – dobacio je Morgan i prošavši pored zgrčenog Holideja, lako otvorio vrata.

Dok se u magnovenju ispravio, zgrabio ga za ruku i snažno povukao naniže. Da bi sprečio lomljenje, Morgan je morao upola da se okrene i hitro izdigne na prste. Holidej je to iskoristio, potegao iz sve snage i podmetnuo mu rame ispod miške tako da je snažni rendžer kao iz katapulte izleteo na dvorište; svom težinom tresnuo je na popločano tlo i posle udara se klizao još nekoliko stopa. Bilo je to dovoljno za Doka koji je munjevito skočio za njim. Mada ošamućen, Morgan je počeo da se diže i instinktivno pružio ruku za revolverom. No, Holidej mu je svom težinom stao na članak tako da je jauknuo, a oružje se otkotrljalo u stranu. Da bi ga bar za kratko onesposobio, Dok ga je snažno udario petom u slepoočnicu, a oružje šutnuo daleko u dvorište. Pošto je narednik ponovo pokušao da ustane, sledio je jak udarac drškom kolta po glavi i njegovo telo se smirilo.

Gledajući okolo da se neko ne pojavi, Dok je pažljivo uzeo onesvešćenog Morgana ispod miške i lagano uvukao natrag u zgradu. Naime, uz mnogo muke, napora i stenjanja uspeo je da odvuče narednika do jednog mesta ispod stepenica, veže mu ruke opasačem, skine maramu sa vrata i stavi mu maramu u usta, a onda mu otkopča i spusti pantalone kako bi, kada se osvesti, što teže mogao da se podigne.

Kada je to završio pohitao je napole i pažljivo se osvrnuo oko sebe: nalazio se u manjem, nešto spuštenom delu dvorišta iz kojeg se preko nekoliko širokih stepenica ulazilo u viši i prostraniji deo sa štalama, pomoćnim zgradama i velikim kolskim ulazom. Popevši se na najviši stepenik ugledao je rendžere koji su stajali pored štal-skih vrata i ćaskali, dok su drugi šetali tamo-amo između zgrada. Postojala je šansa da, idući pored zida, stigne pravo do kolskog ulaza, a da ne bude primećen, ali su zato, ukoliko ga ugledaju, šanse za bekstvo bile ravne nuli. Čak i ako ljudi u dvorištu nisu znali za njegovo hapšenje, bilo bi krajnje sumnjivo da izlazi tuda, a ne na glavni ulaz kao što je to i bilo normalno. Prema tome, sve je zavisilo od čiste sreće u koju Dok nije želeo niti mogao da se pouzda.

Morao je, dakle, pokušati nešto drugo.

Vratio se nazad u zgradu i kada je zavirio ispod stepeništa, video je da se Morgan počeo pomerati. To je značilo da za sledećih nekoliko minuta mora da smisli rešenje, jer će ostati u hodniku kao u klopci. Zato je lagano krenuo ka izlazu priželjkujući da se na glavnim vratima nalazi samo jedan stražar. Hodao je sasvim normalno računajući da će takvim ležernim držanjem uspeti da prevari stražara: možda ipak svi nisu znali šta se desilo, pomislio je sa nadom. Konačno, u toku dana je više puta ovamo dolazio i odlazio, a da ga niko ništa nije pitao.

No, kada je zašao iza ugla i stupio u malo predvorje iz koga se izlazilo na

ulicu, jednostavno mu je zastao dah. Slučajno ili po pravilima službe, na vratima su umesto jednog stajala dva stražara i Holidej odmah shvati da se našao u šah-mat poziciji. Osim toga, povratka nije bilo, jer ga je jedan od stražara već video. Zato je nastavio normalno da hoda nadajući se da stražari nisu obavešteni o najnovijim događajima. No, njegove nade naglo su nestale kada je jedan od njih podigao pušku i zaustavio ga.

– Gle, Dok Holidej! Stanite, mister! – rekao je oštro.

On se nasmeši shvativši da poznaje oba momka. Bili su to drugovi Džonija Kata i dobri rendžeri koji su ga veoma cenili, pa je to bio razlog zbog koga je ovaj koji ga je zaustavio u međuvremenu već spustio pušku.

– Kifer i Grejdi – dobaci im on sa osmehom. – Strašni momci, revnosni svuda i na svakom mestu. Nije ni čudo što mi je Morgan rekao da budem pažljiv kada izlazim pošto bi mi se moglo desiti da mi neko prosvira lobanju. Hm... takvu revnost sam mogao da očekujem samo od vas.

Glasno se nasmejavao i taj njegov ležerni stav znatno je doprineo da se stražari unekoliko opuste. No, onaj sa puškom ipak mu je prišao zabacujući u hodu šešir na potiljak.

– To znači da imate propusnicu, mister Holideje?

Dok neprimetno uzdahnu shvatajući da ni ovaj put neće proći bez nasilja. Iako je hteo tako nešto da izbegne, situacija ga je terala da preduzime korake koji mu se nisu dopadali.

– Svakako da je imam – slaga brzo. – Dovraga, znate i sami da kapetan ne može dugo da se ljuti na mene. Zaista bi bila šteta kada nas dvojica ne bismo umeli da izgladimo razlike u mišljenjima.

– Naravno... Samo... mislim da bi bilo najbolje da nam pokažete propusnicu, mister.

Holidej se tobože ljutnu.

– Šta to znači? Zar sumnjate u moju reč, momci?

– Ma ne, nije tako kao što vam se čini – brzo dobaci drugi. – Ali, imamo izričito naređenje da vas ne pustimo bez propusnice i ako je nemate... Žao mi je, mister Holideje, ali moramo da vršimo svoju dužnost.

Dok se ljubazno osmehnu.

– Naravno, samo sam se šalio. Nije mi bilo ni na kraj pameti da se naljutim na vas – dodade, pomislivši kako što pre mora da se skloni odatle. Zato se rukom mašio za unutrašnji džep jakne. – Imao sam je ovde negde... No, čudim se da Morgan nije došao da vam to lično saopšti. Krenuo je iz kancelarije pre mene i učinilo mi se da je pošao ovamo. Računao sam da je već izišao i rekao vam, ali ne mari. Ah, evo je...

Lagano je izvadio iz džepa savijen komad papira, jednu od onih skica trojice ubijenih lupeža koju je još uvek imao kod sebe. Razvio je papir i baš kada je hteo da ga pruži momcima, tobože mu je ispao iz ruke. Obojica su se u trenu sagla da dohvate papir, a kada su podigli glave, našli su se pred uperenim cevima koltova sa drškom od slonovače.

– Žao mi je, gospodo, ali ova partija je moja! – dobacio je Dok odlučno. – Prvo odbacite oružje!

Momci su se malo kolebali.

– Nije moguće da biste pucali na nas, mister Holideje – dobaci Kifer iznenađeno.

– Ja to ne želim, ali ako je situacija kritična onda... Svašta se dešava u životu, momče. Eto, ja nisam ništa uradio, a ipak ste me doveli u pritvor. Zato ne oklevajte... Na kocki je veliki ulog, jer mi Ema Kemberli znači... ne možete ni da pretpostavite koliko.

Momci ćutke otkačiše opasače.

– Znajte da ćete ovo gadno platiti, Holideje – dobaci Grejdi tiho.

– Znam – odvrati Dok mirno – i zato ću pokušati da to plaćanje što duže odgodim. A sada, skinite cipele, momci! I to brzo!

Stražari se zbunjeno zgledaše. Posle cipela sledile su pantalone, bez obzira koliko su gnevni mladići protestovali. Praćeni Holidejevim pogledom morali su onako u košuljama da istrče na ulicu. Da bi završio stvar do kraja, Dok je nekoliko puta opalio uvis, vičući naglas i imitirajući pijane kauboje koji su često ludovali po ulicama. To je probudilo mnoge građane koji su počeli da otvaraju prozore i sa podsmehom dobacuju dvojici rendžera misleći da su u pitanju neki kauboje koje su opelješili za kockarskim stolom.

Koristeći gužvu, Dok požuri u mrak. Bilo bi dobro da se Morgan brzo ne probudi i ne alarmira sve u komandi. Tako bi imao dovoljno vremena da do-

đe do Hendersonovog hotela i potraži Kiti Branč.

*

Kada se uvijen u pocepno ćebe i bez pantalona, Kifer pojavio pred kapetanom i raportirao šta se desilo, Džoni Kato je prasnuo u smeh. Narednik Morgan je sedeo na susednoj stolici sa zavojem obmotanim oko glave, dok se kapetan Hostins nervozno šetkao iza svog pisaćeg stola.

– Izvinite, kapetane – dobacio je Džoni Kato odgovarajući na strog pogled svog pretpostavljenog. – Ipak morate priznati da je Holidej izabrao sasvim bezbolan način da ove momke izbac iz stroja. Oh, da sam to mogao da vidim!

– Nećeš misliti tako ako budeš video šta ćemo uraditi sa Holidejem kada ga budemo uhvatili – zašišta Kifer besno.

– Gde je Grejdi? – upita narednik Morgan, zgrčivši lice od bola zbog iznenadnog pokreta glave.

– Otišao da osedla konje i... nađe neke pantalone za obojicu...

Nekoliko trenutaka vladala je neprijatna tišina, a onda se narednik Morgan okrete prema Hostinsu i reče:

– Žao mi je, kapetane, sve ovo je moja greška. Prosto sam poverovao da je Holidej bolestan i eto...

Ovaj samo klimnu glavom što je značilo da prihvata narednikovo izvinjenje.

– Holidej je oštrouman i lukav, jednom rečju, čovek izvanrednih sposobnosti. Ne krivim nikoga od nas ako ga nadmudri, jer nekada treba biti iskren

i priznati protivnikovu moć. Mene više brine što je on na slobodi i što će ponovo poći u potragu za onom devojkom. A Kemberli je tražio da to bude onemogućeno, što sam mu ja čvrsto obećao.

– Mislim da bez razloga brinete, kapetane – dobacio je Kato uozbiljivši se. – Holidej zna da Ema može biti ubijena ukoliko on ne bude krajnje oprezan i pažljiv.

Hostins oštro odmeri Džonija.

– Rečeno je da treba prekinuti istragu dok se otmičari ne jave, zar ne? Ipak, on istragu nastavlja... Imaš li ideju gde bi mogao početi, Džoni?

Kato slegnu ramenima.

– Da budem iskren, zaista ne znam. Ipak, pretpostavljam da će više pažnje obratiti na trgovinu belim robljem, pošto je ona Kiti Branč to pomenula.

Kapetan je seo na stolicu i pucnuo prstima.

– To je, Džoni! To je tačno ono što će Holidej učiniti! Pokušaće da uđe u trag onoj ženi i otkrije kanale kroz koje se odvija trgovina belim robljem – rekao je i okrenuo se prema Motganu. – Misliš li da ćeš biti u stanju da povedeš patrolu, Morg?

– Naravno da ću biti, kapetane – odvratio je narednik spremno. – I jedva čekam da mi se pruži prilika.

– Imaš je! Trebalo je da još malo zadržim tu Kiti Branč. Ona se verovatno vratila u hotel da tamo provede noć. Pođi tamo sa ljudima, ali pazi... Nastupaj u tišini, jer ne bih želeo da u takvom uglednom hotelu ponovo dođe do gužve.

Naglašavajući poslednju rečenicu, on ozbiljno pogleda u Kata.

– Poći ću i ja – odvrati mali rendžer ustajući.

Narednik Morgan se podiže sa stolice, a onda je za trenutak sklopio oči.

– Jesi li siguran da si dobro, Morgane? – upita kapetan zabrinuto.

Ovaj klimnu glavom.

– Osećam se odlično, ne brinite. Vraćću se najduže za jedan sat i garantujem da ću sa sobom dovesti i onu hulju, Holideja!

– Dobro, dobro... ne žuri mnogo sa obećanjima, Morgane. Taj čova je veoma opasan i ne bi me čudilo da izmisli neku novu smicalicu. Biću sasvim zadovoljan ako ga onemogućite da dođe u kontakt sa Kiti Branč. Samo pazi da ne bude dodatnih gluposti, jer znaš da imam određenih obaveza prema Kemberliju.

– Da, ser – odvratio je Morgan i žurno izašao.

Kapetan glasno uzdahnu. Bio je svestan da je sve to bilo lakše reći nego ostvariti. Holidej je bio oštrouman i preduzimljiv i lako se moglo desiti da isklizne Morganu iz ruku.

A to bi za Emu Kemberli moglo da znači dodatnu opasnost.

Isto kao i za njega, jer mu bogati i moćni Endrju Kemberli ne bi oprostio neuspeh.

*

Ulica Rejmond roud bila je poznata kao tiha u svako doba dana, ali sada,

kada je Holidej sjahao i vezao konja iza jednog žbuna odmah pored radnje nekog draguljara, bila je tiha kao grobnica. Hendersonov hotel se nalazio sa desne strane i Dok je odmah primetio da nekoliko svetiljki gori u predvorju, ali i spavaćim sobama na prvom spratu.

Kao što je kapetan rendžera pretpostavljao, nije se suviše izlagao, ako se ne računa to što je u gradskoj štali iznajmio konja; no, nadao se da će dvadeset dolara napojnice ipak pomoći da štalski momak odmah ne progovori. Do hotela je stigao sporednim ulicama pretpostavljajući da je za njim već dignuta uzbuna, mada nije slutio da su svi rendžeri u gradu upozoreni da motre na njega.

Sada je stajao u mraku i posmatrajući hotelsku zgradu, pokušavao da izračuna u kojoj bi sobi mogla biti Kiti Branč. Koliko se sećao, on i Džoni su je našli u južnom krilu zgrade, računajući odavde, što je konkretno značilo da sada stoji na pogrešnoj strani.

No, nije imao vremena za premišljanje. Zato je još jednom proverio koliko je čvrsto vezao konja, a onda se uputio ka zadnjoj strani hotela. Na njegovu sreću, vrata dvorišta nisu bila zaključana; samo su lagano škljocnula i on je oprezno ušao razabravši sa jedne i sa druge strane stare sanduke, burad, nakrivljene kolske točkove i neki stari nameštaj. Opresno se uputio između njih i konačno stigao do zadnjih vrata; lagano je pritisnuo kvaku, ali ništa. Bila su zaključana.

Kratko je uzdahnio i nastavio da se šunja tako da je uskoro obišao južni zid

hotela i našao se pred protivpožarnim stepenicama koje su vodile tačno do prvog sprata. Osvrnuo se oko sebe nekoliko puta, a onda se, neprestano držeći kolt u ruci, pažljivo popeo do spoljne galerije. Kao što je i očekivao, vrata su bila zaključana, ali je odmah osetio da ne stoje u dovratku baš najbolje i zaključio da će moći veoma lako da ih otvori. Iz džepa je izvukao finiperez i uvukao oštricu između vrata i dovratka, pažljivo je pomerajući sve dok nije dodirnula metalni zasun. Posle kraće pauze, gurnuo je oštricu još dublje, tačno prema vrhu drvenog klina koji je, provučen kroz rupu na zasunu, služio kao neka vrsta osigurača. Sam klin je bio prilično klimavo usađen da bi u slučaj požara mogao biti lako izvučen. Lagano je nastavio da pritiska sve dok klin nije ispao, a zatim je nož povukao nazad i, podigavši oštricu ispod zasuna, pažljivo ga povukao. Zasun se podigao, on se oprezno naslonio na vrata i već u sledećem trenutku našao se u hodniku.

Stalno držeći kolt u ruci, pošao je duž zida čudeći se zašto u tom delu hodnika nema svetiljke. Naime, dobro se sećao da je, kada su on i Džoni posetili devojkicu, ovaj deo bio odlično osvetljen. Zato je podigao ruku i počeo oprezno da pipa. Posle nekoliko sekundi prsti su mu naišli na udubljenje u zidu, a onda na okruglasti rezervoar svetiljke koji se pokrenuo u ležištu. Digao je i drugu ruku i instinktivno se trgao pošto je staklo još uvek bilo veoma toplo. A to je moglo da znači

samo jedno: svetiljka je ugašena samo kratko vremena pre toga.

Uznemiren i sluteći opasnost, napregao je oči kako bi bolje video u mraku. Iako se uverio da je sam u hodniku, određena vrsta nelagodnosti nije ga napuštala. U sećanju je prebrojao sobe i izračunao da je ona u kojoj je odsela Kiti Branč treća po redu. Stopu po stopu, nastavio je da napreduje pored zida sa sve jačim osećanjem strepnje u duši. Rukom je stezao dršku kolta, spreman da u svakom trenutku povuče obarač.

Napokon je stigao do devojčine sobe i proverio broj. Dvadeset i šest, da, to je bila njena soba. Na njegovo iznenađenje, kvaka se na lagani dodir otvorila, mada je računao da će vrata biti zaključana. Čim je ušao, zauzeo je odbrambeni stav, spreman da reaguje i na najmanji znak opasnosti. Ali, ništa se nije desilo tako da se počeo osećati glupo, zgrčen uza zid pored ulaza, sa zapetim revolverom u ruci. Iz tog položaja, zahvaljujući mesečini koja je oskudno osvetljavala sobu, mogao je da nazre telo devojke na krevetu. Pretpostavio je da spava i laganim koracima prišao, spreman da joj drugom rukom pritisne usta i priguši krik iznenađenja...

No, kada je rukom oprezno dodirnuo devojčino telo, odjednom se ukočio. Uhvatio je za ruku koja je još uvek bila topla, ali čim je pustio ona je skliznula sa ivice i ostala da beživotno visi pored kreveta. Pažljivo joj je stavio ruku na vrat i koliko god da je nastojao, nije mogao da oseti puls...

Sada je bilo jasno zašto devojka nije kriknula ili bar iznenađeno ustala kada je on ušao u sobu. Krajnje napet, nagnuo se nad telo i stresao od pogleda na njene iskolačene oči, iskrivljena usta i tanku nit već usirene krvi ispod nozdrva i u jednom uglu usana. Ustuknuo je korak nazad, polako se ispravio, nestrpljivo izvukao palidrvce iz prsluka i zapalio ga.

Žmirkajući od iznenadnog bleska, pažljivo je pogledao Kiti Branč: devojka je ležala u normalnom položaju, ali joj je odeća bila pocepana, dok su se na telu videle modrice. Na njenom lepom licu još uvek je lebdeo izraz užasa i to je za Doka bilo najstrašnije. Gorko je uzdahnuo i pomislio šta bi se dogodilo da je stigao samo malo ranije... Jer, bilo je očigledno da se ubistvo dogodilo neposredno pre njegovog dolaska.

Neko se na vrlo temeljan način postarao da Kiti Branč više nikome ne da bilo kakvo obaveštenje o Emi Kemberli, niti o organizaciji trgovaca belim robljem, odnosno o bilo čemu što bi moglo biti značajno.

U tom trenutku začuo je buku i ugasio palidrvce; brzo je prišao prozoru i video kako se u dvorišti zaustavila grupa konjanika. Nije smeo da gubi vreme, već je potrčao prema spoljnim vratima i požarnim stepenicama. Pogledavši odgore, prepoznao je među jahačima ogromnu Morganovu priliku i ustuknuo. U trenutku mu se učinilo da je sa njima i Džon Kato, ali nije bio siguran. Jedan od konjanika bacio je pogled ka vrhu stepenica i on brzo zatvori vrata. Dok je stavljao osigu-

rač u zasun, odozdo se začuo povik i bilo mu je jasno da je primećen.

Naravno, odmah zatim je sledio kuršum i vrata su se zatresla od snažnog udara. Sada je jasno mogao da čuje kako se stepenice klata pod težinom zahuktalih rendžera koji su jurili na sprat. Čuo je i kako Morgan urlajući naređuje da stražari blokiraju sve izlaze iz hotela.

Pošto je morao da se vrati, Dok žurno potrčao pored vrha stepenica koje su vodile iz predvorja baš u trenutku kada su u ulazni hol banula dva rendžera.

– Stani, Holideje! – povikao je jedan od njih i on odmah prepoznao Kiferov glas. – Imamo naređenje da pucamo!

Naravno, nije odmah poverovao u to, ali kada su se dva kuršuma odbila od vrha stepeništa, shvatio je da bilo kakvom zadržavanju i razgovoru nema mesta. Zato je skrenuo u hodnik prema severnom krilu hotela osluškujući buku u predvorju i tresak polomljenih vrata požarnog stepeništa na drugom kraju.

Što je brže mogao potrčao je ka vratima severnog krila koja su takođe vodila na drugo požarno stepenište; i taman kada je hteo da pruži ruku da podigne osigurač i otvori ih, začuo je kako je neko iza njega povikao:

– Gospode bože, pa on ju je ubio!

Te reči navele su ga da zastane u mestu kao ukopan i baš taj pokret ga je spasao da ne bude uhvaćen. Naime, na uzanom odmorištu stepeništa, skriven iza vrata, pritajio se jedan od rendžera. Ugledavši Holideja, snažno je zamah-

nuo revolverom s namerom da ga sruši i onesvesti. Ali, pošto je Dok iznenađeno zastao u mestu, drška mu je jednostavno proletela ispred lica uopšte ga ne dodirnuvši. Ne nadajući se tako nečemu, rendžer je izgubio ravnotežu i posrnuo, dok se Holidej izmakao i dobro ga tresnuo u potiljak, a zatim ga kolonom udario u vrh brade. Od siline udara, čovek se zateturao unazad, a onda se bez glasa skotrljao niz stepenice. To je bila srećna okolnost jer je rendžer koji je padao jednostavno „zakačio“ svog kolegu koji je upravo počeo da se penje.

Hitro ih preskočivši, Dok je kao vetar potrčao kroz noć. Na svu sreću, nisu ga приметили, jer su mislili da se još skriva u hotelu. Već kada je odmićao prema centru, začuo je nekoliko nasumce ispaljenih pucnjeva, ali to ga nije ni zabrinulo. Samo je jače mamuznuo konja i pojurio kroz noć.

U sobi Kiti Branč, Džoni Kato je stajao pored kreveta i držeći svetiljku u ruci, gledao u devojčino užasnuto lice. Kada je u odaju uleteo Morgan sa koltom u ruci i upitao ga da li ide sa njima, nije mu odgovorio. Umesto toga, rukom je pokazao prema devojci i rekao glasom koji nije trpeo protivljenje.

– Holidej to nije učinio.

Morgan nabra obrve.

– Naravno da je učinio! Zašto bi inače pobećao, a pre toga pucao na nas?

Kato se ljutnu.

– Zaboravio si da su naši ljudi počeli pucnjavu, naredniče? Holidej je samo želeo da se izgubi.

– Da, da, kako da ne... Samo mi nije jasno zašto je likvidirao tu devojkicu...

Kato odmahnu glavom.

– Ne, ne i ne! Holidej nije ubica žena i ja mislim da ti to veoma dobro znaš. Isto kao što znaš da ovako nešto nika-da nije učinio.

Morgan se namršti.

– Ah, šta su sve ljudi u stanju da urade, Džoni! Eto, ja nisam verovao da će me udariti, a on je to ipak učinio.

Sada se Kato šeretski osmehnu.

– Pa... morao je da bira između tebe i Eme Kemberli, Morg. Moraš da priznaš da je ta devojkica lepša od tebe. Osim toga, ubeđen sam da mu je do nje više stalo.

Morgan nije bio raspoložen za ovakav razgovor.

– Zadrži te viceve za sebe, Kato! – ljutito je dobacio, okrenuo se i izašao napolje.

Kato je još jednom glasno uzdahnuo, pogledao nepomično telo Kiti Branč, a onda spustio svetiljku na noćni stočić. Ponovo je dobro pogledao po odaji i nigde nije mogao da nađe bilo koji trag borbe. Ma ko da je to učinio, zaključio je mali rendžer, sigurno je poznavao Kiti kao što je i ona poznavala njega.

No, zagonetno ubistvo ove lepe devojke sada je moralo da sačeka, jer je bilo najvažnije da odmah krene sa Morganovom poterom. Ako je hteo da spreči da Holideju nataknu omču na vrat, onda je morao da bude u njegovoj blizini.

*

Voz je tutnjao preko ravnice koja se pružala iza Ostina i jurio ka brežuljcima lagano uzimajući zalet, odnosno povećavajući brzinu koja će početi da opada čim počne penjanje uz dugačak uspon.

Rojevi varnica sukljali su iz dimnjaka i dizali se u visinu poput užarene zmije, dok su se crni oblaci dima sustizali u tami zaklanjajući sjaj zvezda na vedrom prerijskom nebu. U putničkim vagonima svetiljke su sjale potuljenim mutnim sjajem. Vatra u ložištu lokomotive bacala je narandžasti odsjaj na mašinovođu koji je, oslonjen laktom na ivicu prozora, izvirivao napolje žmirkajući pri svakom naletu vetra. Ložać je ponovo ubacio nekoliko cepanica u vatru i bučno zatvorio metalna vrata vatrišta. Zatim je kratak prodoran zvižduk tri puta zaparao noć i kompozicija je ljuljajući se nastavila svoj put koji će je odvesti ka velikoj železničkoj stanici u El Pasu, gradu na najzapadnijoj tački Teksasa.

No, pre nego što stigne na odredište, kompozicija je trebala da pređe još mnogo milja ravne prerije, protutnji kroz nekoliko gradova i savlada jedan veliki uspon.

Naime, na tom delu pruge postojalo je samo jedno mesto gde je lokomotiva usporavala vožnju gotovo do brzine pešačkog hoda; bio je to uspon koji je parna grdosija sa mnoštvom vagona morala da savlada, pa je usporavala toliko da je čovek mogao lagano da trči pored nje; oni koji su bili spremni malo

da rizikuju, mogli su bez problema da uskoče u jedan od vagona i nastave put vozom.

Naravno, Dok Holidej se nije plašio rizika; upravo je stajao u žbunju pored same pruge posmatrajući približavanje svetiljki na prednjem delu lokomotive i bujicu varnica koje su izbijale iz dimnjaka u ritmu kloparanja točkova. Kada je lokomotiva brekćući i njišući se, protutnjala pored njega uz padinu, kao da ga je zapahnula jara iz užarenog kotla. Prvi putnički vagon već je prošao ravnomerno zveckajući razglavljenim prozorima. Onda je prošao i drugi i Dok je jasno čuo kako kauboji pevaju jednu od onih pesama koje se najčešće pevaju uz logorsku vatru u preriji.

Točkovi su kloparali, vagon je prošao, a onda su na red došli otvoreni teretni vagoni. Holidej se zapitao da li da uskoči u jedan od njih ili da pričekava u nadi da će neka od vrata zatvorenih teretnih vagona biti otvorena...

Posle kraćeg dvoumljenja ipak je odlučio da ne čeka. Osim toga, pošto su prošli Ostin, zatvoreni teretni vagoni sigurno su bili krcati robom i bilo je malo verovatno da će mu biti dostupni. Zato je bilo bolje da iskoristi priliku i požuri.

Lagano je ustao, čvrsto namakao šešir na čelo i proverio da li mu je sigurnosni kaiš namaknut na oroz oružja u futroli; onda je potrčao uzanim delom železničkog nasipa pažljivo prateći vagone koji su se primicali.

Odabrao je vagon koji je bio tačno u sredini kompozicije, za tren zastao i pružio ruku da dohvati metalnu ogra-

du. Osetivši hladnu šipku pod rukom, nogama se odbio od tla i krajnjim naporom uspeo da se zakači za ivicu. Nekoliko trenutaka je bukvalno „visio“ na metalnoj ogradi vagona, a grana jednog žbuna dobro ga je zakačila i podeerala mu sako. Ipak je napregao svu snagu i ubrzano dišući od napora, uspeo da se prebaci u vagon. Nekoliko minuta ležao je među sanducima koji su se ritmički ljuljali osluškujući brektanje lokomotive koja je s mukom osvajala padinu.

Svetlosti Ostina bile su daleko iza njega; svakog sekunda bivale su sve udaljenije i sitnije. Za trenutak je ustao i pogledao na grad koji je nestajao u daljini. Onda je pomerio nekoliko džakova kako bi sebi napravio ležaj i zaspa čim je spustio glavu na te neobične jastuke.

*

Rendžeri su Holidejevog konja našli daleko od železničke pruge i zbog toga im nije ni palo na pamet da je mogao da napusti grad vozom. Naprotiv, čvrsto su verovali da se Dok još uvek skriva u Ostinu.

Naime, životinja je pronađena blizu „Četvrti crvenih fenjera“, nedaleko od kuće Lili Frisko. Konj je bio vezan za jedan stub pored pojila za stoku, odnosno, nalazio se između konja nekih kauboja i zato je tako dugo ostao neapažen. Kada je životinja konačno pronađena, narednik Morgan je bio van sebe od besa.

– Dodavola! Trebalo je da pretpostavim da će se ponovo vratiti ovamo i pokušati da razgovara sa onom debelom Lili! – povikao je i iskolačenim očima pogledao u Kata. – Trebalo je da mi to kažeš, Džoni! Ti si mu prijatelj i najbolje znaš šta bi taj tip mogao da uradi.

Kato odlučno odmahnu glavom.

– To je samo donekle tačno, jer ovoga puta ni ja ništa ne znam. Holidej je izbačen iz ravnoteže, a tada je nepredvidiv. Mahnit je zbog svega što se dogodilo sa Emom Kemberli. U poslednjih dvadeset i četiri časa učinio je mnogo toga u šta ni sam nisam mogao da poverujem. I zato nemoj tražiti da obrazlažem njegove poteze, Morg... Ne da neću, jednostavno ne mogu da ih objasnim.

Narednik ga je odmerio sa nevericom, ali nije rekao ništa.

– U redu, razidite se – rekao je svojim ljudima. – Ako bude potrebno, temeljno pretražite celu četvrt. Ja i Džoni pričepićemo Frisko Lili.

Ljudi nisu komentarisali naređenje, već su ćutke pohitali da izvrše zadatak. Kato je pričvrstio opasač sa revolverom i zajedno sa Morganom pošao do bordela Frisko Lili.

No, debela vlasnica „Svilenog jastuka“ nikako nije mogla da im pomogne. Dok je narednik vikao i proklinjao, Kato je skrštenih ruku stajao pored zida i povremeno šaljivo namigivao nervoznoj i ljutitoj Lili.

– Da li vi mene razumete? – ponovila je već treći put. – Šta se to dešava sa vama, naredniče? Još jednom vam kažem da Dok Holidej nije bio ovde!

– dodala je namerno naglašavajući svaku reč. – Dodavola, pa ja mu ništa ne bih mogla kazati! Tačno je da je Rozi Gejl radila za mene, ali onu drugu žensku nisam nikada ni videla. Čula sam za nju pošto... pa mi u ovom poslu obično bar po imenu znamo one koji se bave istim zanatom. No, nisam je poznavala niti sam sa njom imala bilo kakve veze. To isto sam rekla i Holideju kada me je prvi put posetio. Ovaj... pretili su da će mi sve zapaliti – dodala je gundajući i ispod oka odmerila Džonija Kata. – Zar mislite da sam bila luda i bilo šta prećutala?

Narednik Morgan ljutito huknu.

– A kako to da je njegov konj privezan baš ispred tvoje kuće?

Odmahnula je rukom i ljutito zaštitala.

– Otkuda bih ja to mogla da znam? Evo... pretražite kuću, zavirite u svaku sobu. Samo, moram vas upozoriti da ćete se iznenati kada budete videli neka dosta poznata lica, ha, ha, ha! Zato moram unapred da vam kažem... – dodala je smejući se dok joj je ceo gornji deo tela čudno podrhtavao.

Morgan se namršti i dobaci joj gnevan pogled.

– Ako si me lagala...

– Nisam slagala i to sam vam već rekla! – odbrusila je Lili razdraženo. – I zar mislite da bih skrivala Holideja posle svega što mi je učinio? Naprotiv, bilo bi mi veoma drago kada bih mogla da vam ga predam!

Narednik jedva primetno klimnu glavom.

– Dobro, dobro, pretpostavljam da je tako... Ipak ćemo malo obići kuću, samo ovlaš. Ko zna. Možda se on negde sakrio, a da niko...

– Ovde sigurno nije – odvрати Lili odlučno. – No, to ne znači da vas ja zaustavljam. Slobodno idite i pogledajte! Samo nemojte reći da vas nisam upozorila!

Morgan obrisao znoj sa čela. Videlo se da grčevito razmišlja o situaciji u kojoj se našao.

– Po mom mišljenju, Holidej se ukrcao na prvi voz ili diližansu i odavno napustio Ostin – dobaci debela Lili. – To je više nego sigurno...

Narednik odmahnu glavom.

– To se nije dogodilo, jer smo mi u najbržem mogućem roku blokirali sve gradske izlaze, polazne stanice i ostala mesta.

Vlasnica bordela se slatko nasmeja.

– Oh, bože, kako tako nešto možete da kažete, Morgane? Zar mislite da će se Holidej ukrcati na stanici? Zar vi ne poznajete tu lisicu od čoveka?

Morgan se okrete prema Katou; u trenu mu se učinilo da je na rendžerovom licu pročitao nešto što je ličilo na osmeh. To ga je pogodilo kao udar biča.

– Tako dakle... – progundao je tek da nešto kaže. – Po izrazu tvog lica vidim da je i tvoje mišljenje slično. Šta misliš, kuda bi Dok mogao da se uputi?

– To ćeš sam morati da se dosetiš.

Narednikovo lice pocrvene od ljutine.

– No, dobro, druškane, ne moraš više ništa da kažeš. Uhvatiću ja Holideja i bez tvoje pomoći. Kada svane, pretra-

žiću svaki santimetar na mestima gde je mogao da se ukrca na voz ili u diližansu. A kada to uradim, telegrafisaću svim stanicama da, kada vide Doka Holideja, odmah uhapse nitkova i sprovedu ga u zatvor.

Zatim je ljutito izašao napolje.

Kato je pokretom ruke prema ivici šešira pozdravio Frisko Lili, a onda laganim korakom napustio „Svileni jastuk“.

*

Kada se Dok Holidej probudio još uvek je bio mrak. Vagon se sasvim malo ljuljao tamo-amo, dok se kompozicija prilično brzo kotrljala niz preriju. U prvom trenutku nije mogao da se seti gde je i šta se sa njim desilo; no, to je trajalo samo desetak sekundi. Sa uzdahom se setio svih događaja u proteklih četrdeset i osam sati, a onda lagano ustao sa džakova, izašao na platformu i preskočio u drugi vagon. Tako je, idući po teretu koji se nalazio u otvorenim vagonima, konačno stigao do platforme, odnosno ulaza u putnički vagon. No, pošto ga je vruć pepeo iz dimnjaka peckao po vratu i rukama, morao je što pre da uđe unutra.

Ušavši u malo predvorje začuo je pesmu kauboja i osmehnuo se. Vrata su bila delimično otvorena i kroz njih je pogledao u unutrašnjost; video je da većina putnika spava što mu je strašno odgovaralo. Na drugom kraju mogao je da vidi grupu od šest-sedam kauboja koja je sada prestala sa pesmom. Vese-

lo su razgovarali između sebe dodajući jedan drugom zemljani krčag nekog pića. Po njihovim pokretima primetio je da je krčag skoro prazan i zaključio da su pili cele noći.

Sada se već bolje osećao; namakao je šešir na čelo i pošao uzanim prolazom između sedišta. Neki ljudi su samo dremali, drugi su opet glasno hrkali ne obraćajući pažnju na svoje saputnike. Na tren je zastao između dvojice koji su najglasnije „testerili“ i osmehnuo se; između njih je stajala flaša sa viski-jem do polovine ispunjena „dragoce-nom“ tešnošću. Naime, ona je bila dragocena za Holideja, jer je imao svoj plan.

Prvo je lagano izvukao flašu iz ruku usnulog bradonje, jer se svaki čas činilo da će je ispustiti pošto je spavao dubokim snom. Onda je povukao dva-tri gutljaja osetivši iznenadnu potrebu za alkoholom; zatim je, kao da je to najobičnija stvar na svetu, mirno krenuo dalje. Kada je stigao do grupe kauboj-a jedan od njih je razočarano okrenuo zemljani krčag i žalosno saopštio dugonji pored sebe:

– Prazna je, Geri. Ova đavolska stvar je prazna!

– Zašto moja nije – dobacio je Dok prilazeći.

Pošto su ga uznećeni kauboji odmerili sa interesovanjem, rukom je do-dirnuo obod šešira.

– Zdravo, momci – pozdravio ih je ljubazno. – Izgleda da bi vam dobrodošlo neko piće. Evo, izvoli, potegni – do-dao je i pružio flašu ridokosom u širokim pantalonama.

Ovaj nije čekao da mu se kaže dva puta. Potegnuo je dva gutljaja, a onda je stresao ramenima od zadovoljstva.

– Oho! – oduševljeno je izustio i coku-nuo jezikom. – Ovo se zove pravi viski!

– Dodaj dalje – dobacio je Dok i lagano se spustio na kraj sedišta, pored sitnog kauboj-a koji je glasno hrkao. Pažljivo je osmotrio umorna lica i ne-uredna odela ostalih.

– Vraćate li se kući posle dogona? – upitao je starijeg kauboj-a sa usnom harmonikom i čupavim, neočešljanim brkovima.

– Da, ali nismo gotovo ništa zaradili, drugar.

Ridokosi se složi klimajući glavom i budnim okom prateći flašu koja je kružila iz ruke u ruku.

– Blemfis je grozno mesto i nikada više neću raditi u tom kraju – rekao je nezadovoljno.

– Svako mesto je grozno kada je džep prazan – dodao je Holidej, a kauboj sa usnom harmonikom brže-bolje klimnu glavom.

– Bogami, tu si u pravu, mister. Kako ono reče da ti je ime?

– Možete me zvati Marfi – odvrati Dok i ponovo se nasmeši.

Crvenokosi klimnu glavom.

– Drago mi je, Marfi, zaista. Ja sam Red Kasvel, vođa ove žalosne grupe. Ovaj sa harmonikom je Gami, a ono su Stiv, Martin i Ted – završio je pred-stavljanje i ponovo žurno zgrabio bocu. – Odličan viski, amigo – kazao je kada je ispio i poslednju kap. – Žao mi je što za tebe nije ostalo ništa.

Holidej namignu i poče namerno da zapliće jezikom.

– Ništa ne brinite. Dobro sam potegnuo iz boce pre nego što sam je dao vama. Nego... jeste li vi samostalna grupa ili pak radite za nekog gazdu?

– Štaa? Da stalno radimo za nekoga?! Ne, ne, mi isključivo brinemo sami za sebe. To su uglavnom ovi momci ovde, ali se sastav ponekad promeni, što zavisi od toga gde treba oterati stoku – namignuo je značajno. – Neki ljudi ne vole da idu u određene krajeve zemlje, ako razumeš šta hoću da kažem... Biće da im se klima tamo nikaako ne dopada!

Kratko se nasmejavao svojoj dosetljivosti što je odmah učinio i Holidej.

– Da, znam na šta misliš – odvratio je tobože poverljivo. – I ja imam nekoliko mesta koje smatram nezdravim. Posle jučerašnjeg dana mislim da ću tom spisku dodati i Ostin...

Te reči privukle su pažnju svih. Stari kauboj je zastao sa harmonikom upola prinetom usnama i zagledao se u Holideja.

– Kako to? – upitao je oprezno.

Dok slegnu ramenima.

– Imao sam neke sitne razmirice kod Frisko Lili. Znate valjda za njen bordel, momci?

– Naravno da znamo! Ali... šta si to uradio da si došao u sukob sa Lili?

Sada je Holidej izmislio neku priču o tome da je ušao u pogrešnu sobu i da je pokušao da bude sa jednom crvenokosom za koju je drugi klijent već platio; stoga su ga Liline gorile izbacile napolje kao džak. Da bi sve delovalo

uverljivije, radoznalim kaubojima je pokazao ogrebotine od šiblja i pocepan sako. Zatim je dodao kako je posle strašne borbe ipak savladao Liline gorile i pritom uništio dosta nameštaja.

– Ah, ta debela lisica prljavo mi je podvalila – vajkao se Dok „uvređeno“.

– Zamislite, pozvala je lično šerifa Luja Kostina i tražila da budem uhapšen.

– Nije valjda to učinila? – zaprepastio se Kasvel zaplićući jezikom. – Zar ne, Lili?

– Da, bogami, baš to je učinila – potvrdi Dok „iskreno“. – Optužila me je za sve i svašta i Kostin mi je rekao da ću prvo morati da platim štetu, a onda pođem sa njim u zatvor. Naravno, pao mi je mrak na oči, pa sam se razmahao i onesvestio tog uobraženog šerifa...

– Onesvestio si Lua? – zakreštao je jedan od kauboja dok su mu oči vesele svetlucale. – Zar si stvarno prostro po zemlji tog bednika?

Dok se šeretski nasmeja.

– Nego šta! I to tačno u jednu baru ispred štale. Posle toga je morao dobro da se okupa... i da opere zube!

Kauboji su se slatko nasmejali, a dvojica su zadovoljno pljesnula rukama. Kao i većina goniča stoke, i oni su dolazili u sukob sa predstavnicima zakona. Osim toga, Holidej je znao koliko je šerif Lu Kostin nepopularan kod kauboja. Zato im je i ispričao takvu priču nadajući se da će ga na taj način bez problema prihvatiti kao svoga.

– I tako, dok je Lu brisao lice i pljuvao blato – nastavio je Dok dramatično – ja sam zgrabio jednog konja i brže bolje nestao iz grada. Odmah mi je pala

na pamet železnička pruga i mesto na kome voz usporava toliko da se u njega može uskočiti. I kao što vidite – uspeo sam.

Kauboji su zadovoljno zažagorili, a onda počeli da postavljaju razna pitanja vezana za pojedinosti oko pada šerifa Kostina u baru. Holidej im je pružio ono što su želeli da čuju i koristeći svoju maštu, dodavao sve ineresantnije i „golicljivije“ detalje. Posle izvesnog vremena razgovora i raznoraznih šala bio je sasvim siguran da su ga prihvatili.

Onda su neki sasvim neosetno zadremali tako da je razgovor gotovo zamro. Odahnuvši sa olakšanjem, Holidej je pogledao kroz prozor i ugledao blede svetle prste zore na istoku.

– Da, da tako je to – promrmlija je više za sebe, naslanjajući glavu na rame Reda Kasvela. – Život u slobodnoj preriji je pravi život za mene. Nije trebalo da ga prekidam i pretvaram se u gradskog pacova. Sada bi trebalo samo da pronađem Sijeru i sve... sve bi bilo rešeno.

Nekoliko trenutaka na te reči niko nije reagovao. A onda se Red Kasvel uspravio na sedištu i trepćući zapitao:

– Sijera? Misliš li na grad u Koloradu?

– Ma ne, mislim na jednog čoveka koji se zove Sijera, nosi široki „buskadero“ opasač za revolvere i radi za jedan ranč negde u okolini El Pasa. Nisam ga video godinama...

Red ga ispitivački odmeri.

– Sijera? Nije valjda Sijera Sem Kodi?

Dok se ukoči.

– Pa... znali smo ga uglavnom kao Sijeru, ali čini mi se da se sećam kako ga je jednom neko nazvao Kodi. A zašto pitaš, drugar? Poznaješ ga?

Red ga je i dalje prodorno posmatrao.

– Možda... Zavisi od mnogih stvari. Da li je u pitanju neki tvoj poznanik?

Dok shvati da mu se sada pruža jedinstvena šansa i da je jednostavno mora iskoristiti. Slutio je, takođe, da ako da pogrešan odgovor, Red će se povući, poreći će da poznaje Sijeru i iz njega više neće moći bilo šta iščupati. Bio je na dobrom putu i sada nije smeo da uprska. Kao dobar poznavalac ljudi naslutio je opreznost u Kasvelovom glasu i to mu je bilo dovoljno upozorenje.

Ipak, odlučio je da prihvati rizik.

– Pa... ne baš sasvim – odvratio je neodređeno. – Recimo da bih voleo da se vidimo i... porazgovaramo o nekim stvarima.

– Kakvim?

– Pa, na primer, o mom delu plate za dogon stoke u kome sam učestvovao, a za koji novac nikada nisam dobio. Ili, recimo, o nekih stotinak grla koja su nosila moj žig, divljih goveda koje sam uhvatio i žigosao i koja sam terao sa glavnim krdom.

Red je kratko vreme zurio u Doka, a onda se lako osmehnuo.

– To sasvim liči na Sijeru Sema Kodi-ja... kućkinog sina.

Holidej je nečujno odahnuo. Znači, odigrao je pravu kartu.

– Čovek koji je poslao Luja Kostina u baru za mene je sasvim u redu... – mrmljao je Red. – Što se tiče Sijere, on

je predradnik na velikom ranču zapadno odavde koji se zove „Zlatna alka“. Barem je bio tamo do pre nekoliko meseci kada sam ga video u El Pasu – dodao je nešto tiše. – Čuo sam glasine da je umešan u prebacivanje ljudi preko Rija... U oba pravca, ako shvataš šta hoću da kažem.

Holidej nabra čelo.

– Šverc radne snage?

– Baš tako. I to... mislim da su u pitanju devojke. Čuo sam samo odlomak njegovog razgovora, ali... u potpunosti verujem da se upustio u takve poduhvate.

– U pravu si – odvrati Dok tek da nešto kaže. – Nego, kako bih mogao da stignem do tog ranča?

– Pa... najbliži mu je grad Magdalena. To je nekih pet milja iza onog brda. Stanica je malo dalje od mesta, samo kućica u preriji. Koliko znam, voz nekada stane, a nekada ne...

– Mislim da će stati – odvrati Holidej prisećajući se imena odredišta napisanih na džakovima. – Oh, mislim da znam; rančeri i trgovci dolaze na stanicu da bi preuzeli robu koju su poručili.

On nonšalantno zahvali Redu, jedva uspevajući da savlada uzbuđenje koje ga je obuzelo: da li je moguće da mu se sreća osmehnula? Kada siđe na maloj prerijskoj stanici nekako će se dobiti do Magdalene, a onda... Onda pravo na ranč. Možda će biti te sreće da najzad okonča ovaj košmar i pronađe svoju Emu.

*

Voz iz Ostina za El Paso po redu vožnje nije trebalo da krene pre dvanaest sati. I pored toga, Džoni Kato je sedeo u vagonu mnogo pre toga i strpljivo čekao. Bio je nervozan i jedva je obuzdavao nestrpljenje koje ga je obuzimalo: priželjkivao je da ima krila i da može da leti pa da poput ptice stigne voz koji je otišao iz grada prošle noći i koji je, po njegovom čvrstom uverenju, sa sobom odneo i Holideja. No, nije bilo načina da u El Paso stigne pre svoga prijatelja i zato je morao da bude strpljiv.

Ali, mali rendžer ipak nije gubio vreme. Poslao je nekoliko telegrama i na njih već primio izvestan broj odgovora. Nažalost, svi su bili negativni i to ga je zabrinjavalo. Doduše, očekivao je još odgovor šerifa iz El Pasa, ali ni u njega nije polagao neke nade.

Jednostavno, od Doka Holideja nije bilo ni traga ni glasa.

Naravno, bez obzira koliko bila teška, situacija nije mogla da obeshrabri Džonija. Oslanjao se na svoj instinkt koji mu je govorio kuda treba da krene. Uostalom, on je bio jedan od retkih ljudi koji su dobro poznavali Holideja, odnosno koji su znali kako ovaj misli i diše.

Sedeo je zavaljen u svom sedištu pored prozora i onda ugledao železničkog službenika kako žuri niz peron držeći u ruci žuti obrazac telegrama. Brzo je ustao, spustio prozor i tiho ga pozvao. Ovaj ga je odmah primetio, prišao mu

u nekoliko koraka i uz ljubazan naklon mu pružio žućkasti papir.

– Telegram iz El Pasa – kazao je kratko.

– Hvala ti, Edi – odvrati Džoni nestrpljivo otvarajući poruku.

– Dodavola! Bio sam siguran da je Holidej u tom vozu. Uh, da li taj šef stanice u El Pasu zna kako Dok izgleda?

Suvonjavi Edi Pitera kratko klimnu glavom.

– Da, da, budi siguran u to, Džoni. Radi se o pouzdanom čoveku, ja ti kažem. Znaš, on je od onih koji su u stanju da prođu kroz ceo voz, uključujući tu i teretne vagone, kako bi pronašli tipove koji se voze bez karte. Ako je Čarli Mous poslao takav telegram, onda je sigurno da Holidej nije bio u vozu.

Džoni se sada već smirio.

– U redu, to znači da je sišao na nekom drugom mestu. Ili je pak iskočio napolje pre nego što je kompozicija ušla u stanicu.

Edi Piter sumnjičavo slegnu ramenima.

– Moguće je, mada na svim velikim stanicama imamo ljude koji paze na takve stvari. Kompanija čini sve kako bi obeshrabrila ljude da se voze bez karte i to radi veoma predano. Verujem da je Čarli proverio stvari baš iz tog ugla.

Kato je uzdahnio i posmatrajući ljude koji su se ukrcavali u voz, odvratio:

– Da li je negde uz put mogao da se iskrca? Gde se sve taj voz zadržava?

– Skoro svuda gde postoji stanica ili privremena stanica – odvrati Piter

važno. – Na povremenim stanicama voz staje samo po unapred utvrđenom dogovoru.

– Šta to znači?

– Znači da voz ne staje ako nema da iskrca neki teret ili pak nešto da utovari.

– Shvatam. Da li bi mogao da dođem do liste povremenih stanica na kojima je noćasnji voz trebalo da se zaustavi?

Edi klimnu glavom.

– Te podatke znam napamet, Kato. Sem stanica u gradovima, voz je nosio povremeni teret za stanicu koja služi gradu Magdaleni, zatim je trebalo da iskrca dvojicu putnika u Redmer Velsu i ostavi jedan vagon žita na raskrsnici koja vodi u Lejtorbur.

– Čini mi se da nijedno od tih mesta nije privuklo Holideja – promrmlja Džoni razočarano. – Hm... može biti da sam ipak pogrešio i da on nije otišao u El Paso...

Kato je zahvalio Ediju Piteru na pomoći i ostao da sedi u kupeu; bio je nesiguran u svoju odluku i razmišljao da side sa voza. Ali, ipak je još uvek sedeo jer nije imao nikakvu alternativu.

No, samo nekoliko minuta pre polaska, na stanicu je dojahala grupa rendžera predvođena narednikom Morganom. Odmah su naredili otpravniku da odloži polazak za desetak minuta i napravili čitavu gužvu dok nisu utovarili svoje konje u teretne vagone. Kada su se konačno smestili, Morgan je crven u licu seo preko puta Katoa.

– Šta se desilo? – upita mali rendžer zabrinuto.

Ovaj ga ljutito odmeri, a onda posegnu rukom u džep odakle je izvadio parče tamne tkanine. Naravno, Džoni je odmah shvatio o čemu se radi, ali se trudio da napravi bezazleno lice kako ničim ne bi privukao narednikovu pažnju.

– Šta je ovo? – upitao je „radoznalo“.

Morgan ga ošinu ljutitim pogledom.

– Znaš ti dobro šta je to – odbrusio mu je. – Radi se o parčencetu Holidejevog kaputa koje smo našli gore u brdima, tik pored pruge. Bilo je i tragovala nogu tačno na mestu gde je sačekao kompoziciju i uskočio kada je počela da se penje uz brdo. Hm... sada znamo kuda je krenuo, ali treba naći gde se prokletnik iskrcao.

Džoni je klimnuo glavom ne želeći da dolazi u sukob sa besnim i osвете željnim Morganom. Odmah je pomislio da bi bilo najpametnije i njega i ostale skrenuti sa Holidejevog traga.

A to je bio đavolski težak zadatak.

*

Izgledalo je da stanovnici oblasti oko Magdalene ne mare mnogo za strance. Naime, Holidej je sišao na maloj neuglednoj stanici i mirno sačekao da železničari istovare robu. Kada je kompozicija odtužnjala dalje, na stanici su ostali samo on i jedan železnički službenik.

– Neko će doći da preuzme robu? – upita Dok čoveka koji je razvrstavao džakove, kutije i proveravao napisane adrese.

– Da – odvrati čovek kratko, ne dižući pritom glavu.

– Mislite li da će me povesti do grada? Posle još nekoliko minuta proveravanja, železničar je podigao glavu.

– Mislim da neće.

– Zašto?

– Zato što ste stranac.

Dok nije odmah odgovorio. Imao je dovoljno životnog iskustva i odmah znao da se protiv takvog načina razmišljanja ne može mnogo učiniti, osim ako čovek nema vremena na pretek.

Sa njim je baš to bio slučaj.

– A šta je sa vama? – upitao je nonšalantno. – I vi na neki način morate da dođete ovamo, odnosno da se vratite kući.

Železničar je pokretom glave pokazao na malu drvenu baraku.

– Ja živim ovde – uzvratio je kratko.

Dok iznenađeno podiže obrve. Nikada ne bi pomislio da neko može da bude nastanjen u ovakvoj kućici.

– Ali, i vi se ponekad maknete odavde? – upitao je oprezno.

– Da – odvratio je železničar koji očigledno nije bio govorljiv.

Holidej se osvrte.

– Kako u tom slučaju putujete?

Sada je odgovor stigao mnogo brže. Naime, čovek je glasno uzdahnuo i pokazao prema sporednom koloseku.

– Imam dresinu – odvratio je i pokazao dresinu pokrivenu cirađom.

– A šta ako vam je potrebno da odete u Magdalenu? Dresinom možete samo po šinama?

– Imam prijatelje koji mi redovno donose namirnice. Ako baš treba da odem

do grada, oni me povezu, mister. Konja nemam, ako ste na tako nešto mislili.

Holidej glasno uzdahnu pošto mu se situacija činila beznadežnom; u baraci nije bilo telegrafa, konja ili bilo kakvog prevoza ni na vidiku, a grad se nalazio gotovo deset milja daleko. Što se tiče „pričljivog“ železničara, dodao je da ne zna kada će tovar biti odnet i bez reči otišao u svoju kućicu. Dok je dobro čuo kako je zaključao vrata i besno lupio nogom o zemlju.

Šta da radi? I kuda da krene ako nema nikakvo sredstvo na vidiku?

Kada se malo smirio, prišao je rezervoaru za vodu i osvežio se. Onda je zalupao na vrata kućice.

– Odlazite odavde! – čuo se železničarov energični glas. – Imam dvocevku!

Ljut zbog svega što se događa Dok je zaustio da mu nešto odbrusi, ali se u poslednjem trenutku predomislio.

– Znate li možda Sijeru Sema Kodi-ja, mister? On me očekuje...

Iz kućice se izvesno vreme nije čuo nikakav odgovor. A onda je železničar doviknuo.

– Odlazite! Ne znam ništa o tome.

– Nemoguće da ne znate Sijeru i ranč „Zlatna alka“! – tobože se čudio Holidej. – Eto, došao sam u posetu kod vaših ljudi... Da li još uvek mislite da sam pravi stranac?

– Naravno.

Ovo me nikuda neće odvesti, zaključa Dok poželevši da uleti unutra i dobro izlema nadmenog čovečuljka. Ali, tek to bi bilo pogrešno... Zato je rešio da „iščupa“ još koju informaciju.

– Šta je bliže, grad ili ranč?

– Sami izračunajte. Grad je deset milja iza brda, a ranč je deset milja daleko od grada.

– Ah, tako... A možda ću naći Sijeru u gradu?

– Možda.

Holidej je shvatio da nema razloga da se više zadržava i da je trebalo krenuti. Put je bio dug, ali nije mario. Ako će mu to pomoći da nađe Emu, prešao bi i pedeset milja bez odmora.

Išao je odmerenim tempom ne želeći brzo da se zamori. Vreme je letelo, a milje su mu se polako gubile pod nogama. Negde na pola puta ugledao je oblak prašine koji mu se polako primicao. Kada se oblak približio ispostavilo se da su u pitanju kola sa dva čoveka na prednjem sedištu. Naravno, prošli su pored njega dovoljno blizu da su mogli da ga vide, no, to nisu pokazali nijednim gestom. Sat vremena kasnije, kola su ponovo prošla pored njega, samo što su ovoga puta bila natovarena i kretala se mnogo sporije. Na Dokovo iznenađenje, zaustavila su se nekih stotinak metara ispred njega.

Požurio je da izađe iz oblaka prašine očekujući da će ga svakog trenutka neko pozvati da se popne. Sada se već sasvim približio kolima, pa je mogao dobro da vidi da napred sede dvojica sa pripasanim revolverima.

– Kažeš da te Sijera očekuje? – zapitao je jedan.

– Tako nekako – odvratio je Holidej neodređeno.

Čovek se namršti.

– Šta bi to „tako nekako“ trebalo da znači?

– Pa... jednom u Ostinu mi je rekao da svratim na ranč, ako se kojim slučajem nađem u Magdaleni. Eto, sada sam ovde i pošao sam da ga nađem.

– Kako se zoveš?

– Dajk Kasvel – odvrati Dok brzo. – Nisam nikakva posebna faca i on me se možda i ne seća.

Dva čoveka izmenjaše poglede, a onda vozar klimnu glavom i rukom pokaza na zadnji deo kola.

– Popni se tamo pozadi.

Dok odahnu i priđe. I baš kada je podigao nogu, vozar je uz glasan povik poterao kola napred. Bila je sreća što se Holidej dobro uhvatio za gornju ivicu, jer je „zagazio“ u prazno. Ipak, nekako je uspeo da se održi i ne padne trčeći za kolima koja su sve više povećavala brzinu. Krajnjim naporom je uspeo da se podigne na mišice i na jed-vite jade prebaci preko ivice. Pao je među džakove i nekoliko minuta ležao potpuno nepomično. Onda se malo pridigao, stresao prašinu sa sebe i udobno se smestio između dva džaka. Ostao je miran tokom celog puta, sve dok se nisu zaustavili ispred jednog saluna u Magdaleni, gradiću oskudnog izgleda utonulom u popodnevnu žegu.

Oblaci prašine ponovo su obavili kola, jer je vozar naglo povukao ručnu kočnicu. Dok je s mukom održao ravnotežu, ali je ipak uspeo da siđe u isto vreme kada su sišla dvojica kaubojja. Video je izraz iznenađenja na njihovom licu i znao je da im nije drago što ne mogu da mu se podsmevaju.

– Mislim da je red da nas častiš pićem što smo ti uštedeli onoliko peša-

čenje, lafe – dobacio mu je vozar izazivački.

Doku je bilo jasno da ga ova dvojica otvoreno izazivaju. Nameravao je da im uzvрати, ali je čekao pravi trenutak.

– Naravno, to je pošteno – odvratio je mirno, a onda zgrabio vozara za košulju, okrenuo ga prema sebi i svom snagom ga tresnuo pesnicom u lice. Iznenaden, ovaj se potpuno opustio tako da ga je Holidej zgrabio, podigao ga uvis i zavitlao prema drvenom pojilu koje se nalazilo u blizini. Začuo se tup udar posle koga je sledio pljusak, jer je telo palo tačno u ustajalu zelenkastu vodu.

Znajući da se ovaj drugi već donekle pribrao, Dok se hitro okrenuo i snažnim udarcem izbio kauboju pištolj iz ruke. Zatim ju je zavrnuo tako jako da se začulo krckanje kostiju, a zaprepasćeni čovek je morao da se podigne na prste. Onda je Dok postupio isto kao i malopre: podigao je kauboja uvis i bacio prema pojilu, tačno na glavu prijatelju i kompanjonu koji je počeo da se priđiže.

U međuvremenu, oko kola se već okupila grupa znatiželjnika koji su sa interesovanjem posmatrali tuču. Videvši šta je stranac uradio, lagano su se odmakli unazad posmatrajući ga sa strahopoštovanjem.

Tada su se začuli jauci i oba kaubojja su uz kašljanje i psovke počeli da ustaju iz pojila. Holidej ih je odmerio hladnim pogledom i mirno dobacio:

– Eto, častio sam vas pićem, gospodo. Svi kažu da nema ništa bolje od vode – dodao je, mirno se okrenuo upu-

tivši se prema gradskoj štali obrasloj puzavicama.

Vlasnik štale dočeka ga je na vratima. Kada mu je objasnio da želi da iznajmi konja kako bi otišao na ranč „Zlatna alka“ čovek zatrese glavom.

– Da niste bili onako grubi, ona dvojica bi vas odvezla pravo tamo, jer rade upravo za taj ranč, gospodine.

Holidej iznenađeno izvi obrve.

– Zaista? No, neka, nije važno... Ipak je bolje da tamo odem sam. I želeo bih dobrog konja, mister. Poludivlji mustang ne dolazi u obzir, ali ni stara islužena raga.

Čovek odmeri kauboje koji su se u mokroj odeći i pognutih glava uputili prema salunu. Samo je klimnuo glavom i pozvao Holideja da uđe unutra.

– Iznajmiću vam dobrog konja, gospodine – rekao je ljubazno, a onda malo tiše dodao: – Ne zamerite mi, hteo bih prvo da vidim novac.

Dok je klimnuo glavom i ušao u polumračnu zgradu koja je mirisala na stajsko đubre, prašnjavo seno i zob.

– U redu, to je pošteno. Oh, da... trebaće mi i sedlo, mister!

– To će vas koštati još deset dolara.

– Dovraga, pa to je kao da ga kupujem!

– To su moje cene, jer je dobrih konja veoma malo – odvrati čovek i priđe jednoj pregradi u kojoj se snažan zelenko častio svežim senom.

– Šta kažete na ovog, mister?

Dok klimnu glavom.

– Ako je u pitanju taj konj, onda pristajem.

I taman kada je stavio ruku u unutrašnji džep jakne, Holidej opazi da čovek gleda negde preko njegovog ramena. Osim toga, vlasnik štale je odjednom prebledeo, uozbiljio se i prošavši pored Doka promrmljao nešto kao „zelenko nije za iznajmljivanje“. Ljut zbog toga, Holidej se okrete želeći da protestuje. No, u tom trenutku mu je svaka reč zamrla na usnama.

U štalu su upravo ušla dvojica „mokrih“ kauboja između kojih je koračao čovek ogromnog rasta sa širokim „buskadero“ opasačem oko pojasa i dva kolta u futrolama. Naravno, vlasnik štale je munjevito nestao, kaubojji su se odmakli u stranu, a grdosija je ostao na sredini, jasno oslikan na otvoru štalskih vrata kroz koja je prodirala bleštava sunčeva svetlost.

– Ti kažeš da me poznaješ, mister?

– zapitao je snagator, ali pre nego što je još nešto dodao, iznenađeno je pošao korak unazad.

Naime, on i Holidej su se istog trenu prepoznali. Bio je to onaj gorostas iz predvorja pozorišta u Ostinu!

– Budale! – povikao je Sijera i pogledom prostrelio svoje pomoćnike. – Dovedi ste mi Holideja na vrat!

Još dok je govorio, mašio se rukama za revolvere što su učinili i kaubojji sa strane. I Holidej je munjevito izvukao koltove i, skaćući u jednu od pregrada, ispalio prvi metak. Sva sreća, bio je precizan, jer je vozar bio pogođen u vrat, tako da se bez glasa srušio na zemlju. Onda su zapraštali Sijerini revolveri i snažni zelenko je njisnuo i propeo se na zadnje noge pošto su kur-

šumi odbili komade iverki sa njegove pregrade.

Za to vreme Dok se sasvim priljubio uz zid i ispalio hitac na Sijeru koji se brzo bacio u zaklon. Onaj drugi kauboj je takođe zapucao i hici iz njegovog pištolja zarili su se u stub pregrade.

Holidej se uspravio i oprezno pošao napred držeći u ruci zapet revolver. Sijera je pokušao da podigne onaj manji revolver i pripuca, ali Dok je bio brži; munjevito je opalio i pogodio gorostasa u rame tako da je glasno kriknuo ispustivši oružje iz odjednom nemoćnih prstiju.

Sada je ležao na zemlji i sa strahom u očima posmatrao Doka kako u ruci drži kolt koji se još uvek dimio.

– Gde je ona, Sijera? – procedio je Holidej besno. – Govori, čoveče, ili ću te tako izrešetati da od tog džinovskog tela neće ostati ni hrana za lešinare!

*

Građani su počeli da se okupljaju ispred kuća i duž trotoara i lagano prilaze vratima štale. No, niko se nije usudio da se približi pustolovu koji je sa koltom u rukama stajao nad smrtno ranjenim Sijerom.

Uprkos svojoj snazi i veličini, gorostas u ovim trenucima nije pokazivao ni trunku hrabrosti. Grcao je i borio se da dođe do daha, čvrsto zgrabivši Holideja za čizmu. Onda je podigao pogled i zavapio:

– Le... lekara... Molim... te...

Holidej odmeri građane koji su se okupljali u velikom broju.

– Ako je neko od vas lekar – dobacio je – neka ne dolazi ovamo dok mu ja ne kažem. Znajte da ću prosvirati kuršum kroz glavu svakome ko pride ovom tipu bez mog odobrenja! – dodao je oštro, a onda se okrenuo prema Sijeri.

– Pitao sam te gde je? – zašištao je Holidej jedva suzdržavajući bes.

– Ne znam... zaista ne znam – zavapio je bandit prestravljeno gledajući kako mu Dok upire kolt u grudi. – Ma... priznajem da smo je oteli...

– Zbog čega? Zbog novca? Ili je u pitanju još nešto?

Bandit lagano klimnu glavom.

– Zbog novca i... zbog drugoga...

– Ko stoji iza otmice?

Dok nije mogao da sakrije iznenađenje kada je na Sijerinom licu ugledao zloban osmeh.

– Bićeš začuđen... Iza svega je... senator Kalagan! Da... baš on...

Naravno, ova vest je zaprepastila Holideja. Ali samo za trenutak. Sada se setio odakle mu je ime „Sijerinog“ ranča bilo poznato. Radilo se u stvari o Kalaganovom ranču.

– I šta sada? Zar ne znaš da je Kalagan mrtav? Drugi srčani udar ga je do krajačio.

Bandit se zakašlja i počeo da izbacuje krv. Kada se napokon smirio, jedva primetno klimnu glavom.

– Znam, ali... on je stajao... organizovao trgovinu belim robljem... Za Meksiko i Južnu Ameriku... Kemberli mu je... najveći protivnik. Nije... nije dozvolio da železnica prođe pored gra-

nice... Pod drugim imenom... oh, zaradio bi milione...

Holidej klimnu glavom. Projekat željeznice protiv kojeg se Kemberli borio bio mu je poznat. Trebalo je da pruga prolazi pored same granice što bi, i po njegovom mišljenju, bio izvor mnogih nevolja. Tu bi se odmah otvorile mogućnosti za švercovanje svakovrsne robe, od alkohola i oružja, sve do ljudi i ilegalne radne snage koja bi dolazila iz Meksika. Naravno, tu bi se pojavile bande koje bi lako prelazile iz jedne države u drugu, pljačkale putnike i stvarale atmosferu nemira i nesigurnosti.

Što se senatora Kemberlija tiče, on je bio za to da pruga ide drugom trasom, pri čemu bi se na najpozitivniji način iskoristile prirodne i ekonomske prednosti koje poseduje cela oblast. Emin otac je vatreno branio svoje stavove i istovremeno iskoristio sve zakonske mogućnosti kako bi sprečio da se projekat o železnici uz granicu usvoji u senatu.

Ali, onda je senator Kalagan smislio način na koji će izvršiti pritisak na svog kolegu.

– A šta se desilo sa Emom? – upita Dok nestrpljivo. – Kako su tekli događaji posle otmice?

Sijera je ćutao i kolutao očima.

– Gde... gde je taj lekar...?

Dok ga prezrivo odmeri.

– Reci mi sve što znaš i lekar će te preuzeti, Sijera.

– U redu... – odvratio je bandit hvatajući dah. – Izgleda da... da si dobio ovu partiju, Holideje. Pa, evo... odveli

smo je iz Ostina pre nego što ste vi shvatili da je oteta. Trebalo je da i Kiti Branč odmah... da odmah ode, ali je ostala zbog kupovine nekih vraških haljina... Onda je Kalagan umro i sve se poremetilo. Pošto nisi mirovao, ti si našao Kiti i eto... Procenili smo da je ceo poduhvat propao, pa smo Emu odveli dalje... Skin je najmio neke Meksikance da ubiju Kiti pre... pre nego što se izbrblja. Na kraju su Emi odveli sa ranča...

Holidej oseti kako u njemu raste gnev.

– Ko ju je odveo?! – prasnuo je.

– Rozi Gejl i Soldžer Skin.

– To je onaj drugi što je bio u pozorištu...?

Sijera klimnu glavom.

– On je... to je krupna zverka u Kalaganovoj organizaciji. U stvari... on organizuje prebacivanje devojaka preko Ria...

Dokovo lice za trenutak je potamnelo.

– To su, dakle, imali na umu za Emu?

Bandit ga je nekoliko trenutaka preplašeno posmatrao, a onda jedva čujno odvratio:

– Pret... pretpostavljam. Prvo smo je držali na ranču, ali... kada smo čuli da je Kalagan umro, Skin je rekao... procenio je da nam više neće biti od koristi. Ostala je mogućnost da za nju tražimo pare ili je prebacimo u Meksiko.

– I onda...? Govori, prokletniče!

– Onda... odlučeno je da je ucena suviše opasna, pa je ostalo rešenje da je prodamo sa druge strane Ria.

Dokovo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– Gde će je odvesti? – upitao je muklo.

– El Paso... uvek smo koristili El Paso.

– Prokleti gadovi! – zaurla Holidej. – Treba vas na vešala, ubice! – dodao je, a onda prslonio cev kolta na banditove grudi.

– Slušaj me dobro, probisvete! Ako si me slagao za najmanju sitnicu, to ćeš morati debelo da platiš. Još nisi mrtav i ne zaboravi da se mogu pobrinuti da okončaš u najvećim mukama!

Ovaj ga prestravljeno pogleda. Na košulji mu se širila crvena mrlja i činilo mu se da mu ponestaje vazduha.

– Za ime sveta... govorio sam istinu, Holideje! Ja... ja nemam šta da dobijem...

– Tačno – odvrati Dok odmeravajući ga sa prezirom. Zatim je ustao i pogledao u ljude koji su ćutke posmatrali celu scenu.

– U redu, ako je lekar u blizini, može da dođe i pomogne ovoj hulji.

Iz gomile se izdvojio čovečuljak kovrdžave koše sa crnom torbom u ruci. Lagano je prišao, a onda zastao pored Holideja i obratio mu se ne spuštajući pogled.

– Znajte da me vi niste uplašili, lafe – rekao je piskavim glasom. – Nisam odmah prišao samo zato što sam video da je Kodi siguran kandidat za groblje. Inače mislim da ste vi jedan pasji sin, mister. Hm... možda ćete se i vi jednoga dana ovako mučiti?

– Možda – odvratio je Holidej mirno, okrenuo se i pošao da izabere konja.

– Bilo bi bolje da radite svoj posao – dobacio je i pogledao u ljude. Gotovo svi su pognuli glave, okrenuli se i počeli lagano da se razilaze.

*

Izložen toplom vetru, narednik Morgan je bez reči posmatrao tri sveže humke i tri grubo isklesane nadgrobne ploče. Kato je stajao odmah pored njega tako da je, u poređenju sa gorostasnom Morganovom figurom, izgledao još niži i sitniji.

– Izgleda da je Holidej bio vrlo zauzet – rekao je narednik obrativši se malenom kuštravom čikici, lekaru grada Magdalene.

– Da, to je zaista tačno. Bio je kratko ovde, ali je imao pune ruke posla.

– Možete li nam ispričati šta se desilo, doktore?

– Naravno da mogu, gospodine, naravno da mogu. Prvo se dovezao ovamo na kolima ranča „Zlatna alka“ i tek što su se zaustavili, zgrabio je dvojicu kauboja koja su ga dovezli i bacio ih u korito za pojenje stoke.

– Mora da je imao neki razlog – dobacio je Kato.

Lekar slegnu ramenima.

– To ne znam, ali ponašao se kao pravi pustahija. U stvari... sada sam siguran da je tražio baš Sijeru, ovoga što leži u najvećem grobu. Kada su se sukobili, u gradskoj štali je nastala paklena pucnjava, a Holidej je teško

ranio Sijeru i ustrelio njegova dva pomoćnika.

Morgan je prešao šakom po neravnoj čekinjastoj bradi i pogledao u Džonija Kata.

– Da, znam... vidi se da je bio nanoštren – pokušao je da ga opravda mali rendžer. – Pa, i sami ste čuli: ovi ljudi su ga napali i morao je da reaguje!

Morgan glasno uzdahnu.

– Dobro, dobro, znam da uvek imaš opravdanje za njega, Džoni. Ali, šta ćemo sa brutalnim ubistvom Kiti Branč u Ostinu?

Na pominjanje ovog imena, lekar se iznenađeno trže.

– Branč? Da li ste rekli Branč, gospodine?

– Da, tako sam rekao. A zašto pitate?

– Pa... ovaj, savest mi nalaže da budem pošten – promrmlja čovečuljak oklevajući. – U stvari, taj Holidej koga gonite nije ubio Kiti Branč, mister. Naime, mnogo nas koji smo stajali blizu Holideja i Sijere lepo smo čuli ono što je bandit rekao, a to je da je neki Skin unajmio dvojicu Meksikanaca da je likvidiraju kako se ne bi izbrbljala.

Kato iskosa pogleda Morgana čije lice je bilo neprirodno crveno. No, nije ništa rekao već se obratio lekaru.

– Ako ste bili dovoljno blizu da to čujete, mora da ste čuli gde se Holidej uputio. Pa... jeste li?

Lekar nabra obrve.

– Samo je pomenuo El Paso, mister. Eto, to je sve što znam.

Kato se ironično nasmeši.

– Naravno da niste rekli sve, a to znamo i mi i vi, zar ne? Zato bi bilo naj-

bolje da nam ispričate sve šta je Holidej saznao od Sijere. Znaće, mi smo rendžeri i žurimo da nađemo Holideja zbog nečeg veoma važnog.

Čovečuljak obrisa znoj sa čela.

– Čuli su i ostali i ne znam zašto baš ja...

Kato se nađe kraj njega u dva koraka.

– Čujte, ako nećete lepim, odvešćemo vas u najbliži zatvor i tamo ćete biti optuženi za ometanje istrage! Ako...

– Čekajte, gospodine – odvrati lekar pomirljivo. – Nemojte da ste odmah na kraj srca. Evo, ovako je bilo...

Narednik Morgan i Džoni Kato pažljivo su odslušali celu priču.

– Hvala vam na pomoći, gospodine – rekao je mali rendžer. – Znači, Dok je uzeo konja i odjahao.

– Pa, da! Kažem vam da sam prišao Sijeri tek kada mi je dozvolio. Naravno, tu nije bilo nikakve šanse i shvatio sam da samo mogu da mu olakšam smrt. Izgleda da je i on razumeo... Kada je vaš prijatelj odlazio prošao je pored nas, a on je pokušao nešto da mu kaže... U stvari, to je više ličilo na stezanje... i tako... Dok Holidej je otišao i nije ga čuo.

– A vi ste čuli šta je Sijera rekao? – upita Džoni nestrpljivo.

– Jesam, ali nisam siguran da sam razumeo...

– Hajde, razmislite... Veoma je važno. Šta je rekao?

– Pa... zvučalo mi je nekako kao „grizeslik“ – odvratio je nesigurno. – Tako mi je zvučalo, zaista. Prvo sam pomislio da grdi Holideja, a onda sam

pomislio da ima neko drugo značenje. No, po vašim licima vidim da vam sama reč ništa ne znači.

– U pravu ste, mister – odvratio je Morgan iskreno.

– Šta ti kažeš, Džoni?

Kato je samo odmahnuo glavom, kratko pozdravio lekara i zajedno sa narednikom požurio prema konjima. Za desetak minuta trebalo je da se sastanu sa ostalim rendžerima koji su takođe bili u potrazi.

Naravno, oni nisu saznali ništa, pa se grupa bez oklevanja iz Magdalene uputila pravo u El Paso. Jahali su sve dok se nebo nije osulo zvezdama, a onda se zaustavili da odmore konje, okrepe se i ogreju pored logorske vatre.

Dok su lagano pijuckali kafu, Morgan im je saopštio neobičnu reč koju je čuo od malog doktora.

– Ja i Džoni smo mozgali, ali nismo se ničega dosetili. Da li od vas neko ima bilo kakvu ideju, momci?

Rendžer Prajs se iznenađeno trže i odloži šolju.

– U čemu je stvar, momče? – upita ga narednik Morgan. – Da li si već ranije čuo tu reč?

Mladić klimnu glavom.

– Naravno, naredniče. Grizeslik je ime jednog seoceta nedaleko od El Pasa, u blizini velikog jezera Pič Blenda. Meksikanci ga zovu Plata Negra, jer kada se gleda sa planine, čini se da je voda crne boje.

Kato i Morgan izmenjaše značajne poglede. Sada su znali više od Holideja. U stvari, naslutili su da su baš tog

trenutka saznali gde se nalazi Ema Kemberli.

Mogli su poći pravo tamo.

*

Ali, Dok Holidej je imao svoj način da pronađe ženu koju je voleo.

Stigao je u El Paso posle „žestokog“ jahanja tako da mu se konj jedva držao na nogama. Bilo mu je žao što se tako ponaša prema životinji, ali mučnina u želucu i nemir su ga terali da je tera sve brže i brže. Naime, nije smeo ni da pomisli šta će se desiti ako utvrdi da je stigao suviše kasno i da je Ema poslata negde preko Ria, odnosno čak u Južnu Ameriku.

Kada je video u kakvom je konj stanju, štalski momak ga je hladno odmerio.

– Zar ste morali baš tako da ga gonite, mister?

– Da, morao sam – odvratio je tonom koji nije dozvoljavao bilo kakav dalji razgovor. Momak je pocrveneo, ali je učtivo klimnuo glavom i dodao:

– To će koštati pet dolara unapred i dolar za mesto u štali.

Holidej je platio bez reči, ostavivši i prilično visoku napojnicu.

– Možda ću morati da iznajmim konja, momče. Možete li mi pripremiti jednog za slučaj da mi zatreba?

Momak slegnu ramenima.

– Pa, ne znam šta da vam kažem, mister. S obzirom na to kako postupate sa konjima, moram...

– Nikada tako ne postupam sa životinjama – prekide ga Holidej brzo. – Ali, ovo je bilo od životne važnosti i morao sam toliko da ga gonim.

Momak je hteo nešto da kaže, ali se brzo predomislio. U Dokovim očima prepoznao je brigu i nemir što ga je navelo da kratko odvrati.

– Konj će biti spreman, mister.

– Zahvaljujem – odvrati Holidej i pruži mu zlatnik od dvadeset dolara. Zatim je izvadio i drugi i pokazao ga mladiću. – I ovaj će biti tvoj ako mi pomogneš.

Mladić živnu.

– Rado ću to učiniti, mister. Samo kažite šta treba da radim...

– Slušaj, tražim hitno neke ljude; u pitanju su dve devojke i jedan muškarac. On se zove Skin Soldžer, a žena je pegava i ime joj je Rozi Gejl. Ona druga devojka se zove Ema i veoma je lepa. U stvari, najverovatnije je da se ona i nije pojavljivala na ulici. Dakle, potrebni su mi ovo dvoje; ako nađem njih, naći ću i nju. Jesi li ih možda video?

Mladić odmahnu glavom.

– Iako bih žarko želeo da zaradim te pare, ne mogu vam pomoći. Nisam video nikoga ko bi odgovarao njihovom opisu. A jeste li vi policajac?

– Tako nešto. Je li to važno?

– Za mene nije, ali u nekim delovima grada je prilično... opasno. Zato nemojte pričati o tome. Ah, da, zašto se ne raspitate u stanici rendžera?

Holidej odmahnu rukom.

– Meni trebaju informacije drugačijeg tipa, momče. Recimo, vi ovde čujete svašta, zar ne? Na primer, koja

su to mesta na kojima se pojavljuju ljudi umešani u trgovinu belim robljem...

Mladić se trže.

– Zbog toga vi tražite tog Skina? Bogami, u pitanju su prave zmije koje nam prošle godine umalo nisu odvele sestru. Srećom, jedan očev prijatelj primetio ju je u blizini malog meksičkog sela. Već su je bili obukli kao Meksikanku i povelili sa gomilom seljaka koji su radili kod Pič Blende.

Holidej nabra obrve.

– Je li to ono veliko jezero koje se nalazi na drugom kraju prolaza?

– Naravno. Selo je Grizeslik, a jezero je na kartama upisano kao Plata Negra. Tu dovode gomile Meksikanaca da kopaju zemlju i plaćaju im pet dolara mesečno. Oni se onda vraćaju nazad u zemlju srećni što su bogati. Na taj način se preko granice prokrijumčari mnogo toga.

– Uključujući i ljude! – dobaci Holidej ljutito. – Pa zar se rendžeri nisu umešali kada ti je sestra ukradena?

Mladić se ironično osmehnu.

– Ta kakvi rendžeri, mister! Moralo se delovati munjevito i otac nije imao vremena da ih čeka. Sakupio je nekoliko ratnih drugova, brzo su se dogovorili o svemu i iznećadili Meksikance u trenutku kada su verovali da su najbezbedniji. Bilo je veoma gadno, da znate; jedan tatin prijatelj je ranjen, a dva Meksikanca su ubijena. Hm... bilo rendžera ili ne, ljudi ovde imaju svoje zakone, mister.

– To sam čuo – odvrati Dok lagano. – Znači, vrlo verovatno da se to radi i sada.

- Pa...
- Meksikanci još rade na jezeru?
- Naravno!
- Onda je sve jasno – odvrati Dok.
- Evo, zaradio si još jedan zlatnik od dvadeset dolara, momče.

Mladić se osmehnu. No, pre nego što je uspeo bilo šta da kaže, Holidej brzo dobaci:

- Sada mi osedlaj konja i reci mi kako da stignem do tog Grizeslika, momče!
- Ovaj ga zapanjeno odmeri.
- Ali... Vi, ne tamo ne možete ići sami, mister!

Holidej se osmehnu.

- Mogu i moram, jer je situacija hitna. Sada dođi ovamo i lepo mi objasni put.

*

Šćućurena i uplašena, Ema Kemberli je ležala na prljavoj postelji u uglu kolibe i po ko zna koji put se pitala da li je sve stvarnost ili samo ružan san. Nažalost, istina je bila bolna i surova: nalazila se u seocetu pored jezera Plata Negra koje joj se činilo na kraju sveta.

U nozdrvama je osećala miris sumpornog blata koji se mešao sa zadahom ustajalog znoja, čilija i pržene masti. Sve kolibe su isto zaudarale i ona s čežnjom pomisli na mirišljivu kupku i svoje kupatilo u Ostinu.

Onda je začula vrata i brzo se uspravila. Trepćući od sjaja jutarnjeg sunca, prepoznala je Skina i Rozi Gejl. Treću osobu nije poznavala: bio je to mršav

i elegantno obučen Meksikanac sa crvenim pojasom oko struka.

- Evo, Rodolfo – vidiš li ovu kožu?
- upita ga Rozi kada je prišla krevetu i uzela Eminu ruku u svoju. – Istina, malo je prljava, ali kada se okupa biće ponovo meka kao svila. Osim toga, moraš da priznaš da je mlada i prelepa.

– Tačno – složio se Meksikanac i ljubazno se poklonio Emi. – Zaista je divna devojka. Video sam je jednom u Ostinu, baš na balu u guvernerovoj kući. Tada mi je kroz glavu proletelo da bi se za takvu lepoticu južno od Ria mogla dobiti visoka cena.

Skin prodorno odmeri Rodolfa.

- Zato mislim da nije previše ako za nju tražim deset hiljada pezosa.

Meksikanac se nasmeja.

- Ti si veoma duhovit čovek, mister. Moram da priznam da za takvu cenu još nisam čuo.

– Nisi ni mogao da čuješ, jer na pijaci nisi ni video ovakvu lepoticu. Dakle, uzimaš li je?

Rodolfo odlučno odmahnu glavom.

- Ne, senjor. S obzirom na činjenicu ko joj je otac, bio bi to za mene veliki rizik. Potraga će trajati godinama, blokirće puteve, vršiti racije... Bez obzira na njenu lepotu, ne želim da imam nikakve veze sa tom ženom.

Skin nije mogao da veruje svojim ušima. Rodolfo mu je bio poslednja nada, jer niko nije hteo da rizikuje i kupi Emu.

- Da li je to tvoja poslednja reč? – upitao je ljutito.
- Bojim se da jeste.

Skin opsova i izvuče revolver iz futrole. Meksikanac se uplašeno trže.

– Ne boj se, Rodolfo. Ubiću nju.

Emi zastade dah, a Meksikanac upitno podiže obrve.

– Ubićeš je?

– Zašto da ne? Ne vredi ništa, niko je neće, a ja se stalno izlažem opasnosti. Pretpostavljam da će ovako biti najsigurnije.

– Verovatno si u pravu – kolebao se Rodolfo. – Ipak, to je velika šteta... A da li biste malo pričekali? Recimo, jedno dva časa?

Skin i Rozi se pogledaše.

– Zašto? – upitaše gotovo uglas.

– Setio sam se nekog ko bi možda bio zainteresovan. Za određeni procenat...

– Dobro, imaš dva časa – prekide ga Skin brzo, plašeci se da će se predomisлити. – Rozi će ti pomoći – dodao je i devojka se ljubazno osmehnula.

Kada su izašli napolje, Skin je zatvorio vrata i okrenuo se da još nešto kaže Meksikancu. No, nije uspeo da izusti ni reč, jer su se na ulazu u selo začuli oštri povici, a zatim komešanje i žamor...

Već sledećeg trenutka, jedan konjanik jurio je pravo na njih.

Skin je žmireći odmerio uspravnog konjanika i povikao:

– Sto mu gromova, to je Holidej!

Odmah zatim se mašio revolvera i gurnuo Rozi prema kolibi.

– Ostani sa njom i pazi! Ako Holidej dođe dovde, ubij je!

– Ne čini to, suviše je glupo! – dobacio je Rodolfo. – Ako stvari zaguste, ona nam može biti propusnica.

– Nije loša ideja – složi se Skin, gurnu Rozi unutra i zalupi vrata.

Tresak vrata privukao je Holidejevu pažnju. Baš u tom trenutku Meksikanac je potegao revolver i opalio. Istovremeno, Skin ljutito opsova, ali i sam nanišani prema Holideju koji se ustremio pravo na njega.

Naime, nagnut na jednu stranu i skriven iza konjskog tela, Holidej je ispalio jedan hitac preko samih životinjinih leđa. Bio je precizan i kuršum je pogodio Meksikanca koji je kratko jauknuo i pao na zemlju. Za to vreme, Skin je već bio iza ugla kolibe i čekao; pošto je odjednom zavládala tišina, lagano je izašao iz zaklona i zaprepašćeno posmatrao konja sa praznim sedlom kako mu prilazi sve bliže i bliže.

U trenutku kada se setio da je u pitanju neki trik, Holidejev kolt već je bljuvao vatru. Pogodak je bio savršeno precizan i Soldžer Skin se zaneo, a onda poput džaka pao nedaleko od ulaza.

Dok skoči iz sedla, pritrča brvnari i snažnim zamahom noge otvori stara trula vrata. U polutami je ugledao Emu kako zgrčena sedi u uglu i srce mu poskoči od radosti. Ali, pre nego što je voljenu ženu uzeo u zagrljaj, ona povika:

– Dok, pazi! Vrata!

Ništa više ne čekajući, on se munjevito okrenu i pripuca. Tek kada se telo srušilo pored ulaznih vrata, shvatio je da je ubio Rozi Gejl. Za trenutak ga je obuzeo neprijatan osećaj što je pucao u ženu, a onda je to odbacio setivši se koliko zla im je nanela ova devojka.

Već u sledećem trenutku držao je Emu u zagrljaju, ljubio joj kosu, vrat, usne...

Ali, nisu mogli da ih ostave na miru. Naime, videvši šta se dogodilo, Meksikanci su se skupili i krenuli da se obračunaju sa Dokom. No, pre nego što su i prišli kolibi, začuo se topot kopita, posle koga je sledio složno ispaljen „rendžerski plotun“. Ovoga puta nared-

nik Morgan je doveo svoje rendžere da jednom zauvek završe sa trgovcima belim robljem i njihovim saučesnicima.

Holidej glasno odahnu i privuče Emu u zagrljaj.

– Izgleda da je sve svršeno, draga – šapnuo je nežno. – Slobodni smo.

Zamazana suzama i prašinom, ona se srećno osmehnula i obavila mu ruke oko vrata.

KRAJ

LJUBAVNI VIKEND ROMAN

Svi pili sveta

Lara
Ljubavni Roman

FRENK LARAMI

**DOK
HOLIDEJ**

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

EVA
Ljubavni Roman

Senke
Ljubavni Roman

VANREDNI BROJ
Ljubavni Vikend Roman

**SREĆNE BOŽIĆNE
I NOVOGIDIŠNJE
PRAZNIKE ŽELI VAM**

MARKETPRINT
2006

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00379

